

for vietnam

Nr. 1 1973 Årgang 8

Pris kr. 2.00

1/2 million til PRR Postgiro 21 08 26

Installering av fabrikker i grotter : Et vern mot amerikanske bombefly

Vietnams arbeidere i kamp

Vi har hatt en samtale med Phan Hoi, daglig leder for PRRs informasjonsbyrå i Oslo.

Vi: Hvordan har det vært mulig å holde produksjonen i gang i Vietnam under terrorbombingen?

Phan Hoi: Vårt folk er fylt av en urokkelig vilje til å stå imot USA-imperialismen. I Nord-Vietnam har det vært rekordhøst for jordbruket. Til og med i provinsen Thai Bin som er hardest rammet og de tre sørligste provinsene er innhøstingen rekordartet.

Industriproduksjonen er spredt ut over landsbygda og i fjellene. De forskjellige arbeidsprosessene blir fordelt til flere verksteder. Arbeiderne kan bo under jorda i havnebyen Haiphong eller i huler i fjellene og det er aldri mange samlet på ett sted. Den vietnamesiske arbeideren er oppfinnsom og finner alltid et middel til å løse problemene.

Vi: Finnes det noen industri i de frigjorte områdene i sør?

Phan Hoi: Det som blir produsert er nødvendige ting for den daglige kampen. Militærutstyr, våpen og ammunisjon blir produsert og reparert. Dessuten nødvendighetsartikler som klær og andre forbruksvarer. I dag er Vietnam i hovedsak et jordbruksland. Men når Sør-Vietnam blir fritt, har det ressurser til å bli et rikt land med en velutbygd industri. I dag eier amerikanerne de foretakene som ennå ikke er nedlagt på grunn av krigen.

Vi: Hvordan reagerer arbeiderne i Saigon på krigen?

Phan Hoi: I dag er det over 1 000 000 arbeidsløse. 40% av arbeiderne i de Saigon-kontrollerte områdene er uten arbeid. Det har vært lønnsstopp i to år. Skattene og prisene øker stadig. Teaterarbeiderne går arbeidsløse fordi portforbudet gjør det umulig for folk å besøke teatrene om kvelden. Pressefolk og trykkeriarbeidere er blitt arbeidsløse pga. Thieus pressesensur. Saigonjuntaens styre er blitt stadig mer fascistisk. 300 000 patrioter sitter i fengsel, ofte bare på grunn av mistanke om at de er opposisjonelle. Arbeiderne har ikke møte-, demonstrasjons- og streikerett. Men de er av de fremste i motstandskampen, problemene kan ikke bli løst før det blir fred og slutt på USAs nykolonialistiske politikk.

Vi: Har du noen ønsker å komme med overfor norske arbeidere?

Phan Hoi: Jeg vil først på vegne av vårt informasjonsbyrå og det vietnamesiske folket få takke alle faglige organisasjoner som støttet opp om Solidaritetskomiteens og Vietnam-bevegelsens arrangementer i Vietnamuka og for fredsforslaget. Det er svært viktig at den voksende solidaritetsbevegelsen i fagbevegelsen er forent med arbeidet til disse to organisasjonene. Innsamlingsaksjonen «Solidaritet Norge-Vietnam» betyr for oss vietnamesere både en økonomisk, politisk og ikke minst moralsk støtte fra det norske folket. Enhver støtte, stor eller liten har verdi for oss. Blir fredsavtalen underskrevet trenger vi fortsatt all den støtte som det er mulig å yte.

Kritikk

Det har kommet en del kommentarer til artikkelen i forrige FV om presidentvalget og McGovern. Kritikken har ikke bare vært jubel, men har delt seg ekstremt i to:

Noen mente vi hadde poengtert for dårlig at også McGovern var kapitalens mann. At han for å vinne stemmer lovet tilbaketrekking fra Vietnam, men bare ville flytte krigen til Midt-Østen. At hans strategi i realiteten bare innebærer at USA drar seg tilbake til sikre stillinger i Thailand, Indonesia og Filippinene og befester en ny forsvarslinje. Dette blir bare en ny og større nykolonial strategi og forsøk på å knuse frigjøringsbevegelsene i nye land.

Den andre typen kritikk hevder at vi i for liten grad har sett det som positivt at McGovern alvorlig vil fred i Indokina, ei linje han uredd har holdt på de seinere årene. Vi hadde tatt for lett på å analysere hele den nye bevegelsen som har brakt fram McGovern til nominasjon. Dette er en ny og unik bevegelse i USA som betyr noe kvalitativt nytt i et samfunn som ellers er prega av undertrykkelse av all venstreopposisjon med fascistiske metoder. Den nye bevegelsen er folk som prøver å danne en ny politisk profil og omdanne det gamle demokratiske partiet.

Til slutt er vi blitt kritisert for å ha brukt billedteksten: «Populisten McGovern». Enig — det skyldtes mekanisk oversettelse fra engelsk, men han har vel synderlig lite med populisme i norsk forstand å gjøre.

La det bare være klart at vårt syn fortsatt er at krigen i Indokina er en konsekvens av den økonomiske utviklingen i USA, og ikke primært skyldes dårlige presidenter. Ellers tar vi kritikken ad notam og mottar gjerne mer

Anerkjenn PRR !

Folkets regjering i Sør-Vietnam, den Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRR), er anerkjent som den eneste representant for folket i Sør-Vietnam på utenriksministerkonferansen for de alliansefrie stater. Den ble holdt i Guyana med utenriksministre fra 64 land representert. Dette innebærer stor diplomatisk framgang for PRR. PRR har også diplomatiske forbindelser med 28 land. Også GRUNC (Kambodsjas Kongelige Nasjonale Samlingsregjering) ble anerkjent som fullt medlem.

En kan spørre seg hva Norges stilling i denne forbindelse er. Vi har anerkjent DRV — jøvel, det er utmerket, men når skal neste skritt komme? Landets største parti støtter offisielt FNL/PRR, men gjorde ingen synderlige anstrengelser ut over dette da det var i regjeringssposisjon. Den nåværende regjering dilter etter den forrige — enda mer ærbødig overfor NATO-alliansens diktat. Følg de alliansefrie staters eksempel — de utgjør over halvparten av alle land i verden. De har tatt konsekvensen og støtter det vietnamesiske folks frigjøringskamp, mot hovedmakta i NATO, USA-imperialismen.

for vietnam

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr. 15,-, og kan betales inn over postgiro nr. 20 83 13. Merk talongen hva beløpet gjelder. Abonnementet gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut.

INNHold:

Phan Hoi om Vietnams arbeidere	s. 2
PRR anerkjent	s. 2
Kritikk av forrige FV	s. 2
Fredsforhandlingene	s. 4
Terrorbombinga fordømmes	s. 5
Fredsforslagets hovedpunkter	s. 5
Jane Fonda	s. 6
USA som avtalesabotør	s. 6
Kambodsja, Laos, Thailand	s. 7
Innsamling, lotteri	s. 8
Faglig støtte	s. 9
V-uka	s. 9
Korvald-regjeringa og Vietnam	s. 11
Green Berets – exit?	s. 10
Røde Kors	s. 11
USA må underskrive!	s. 11
Vietnam-reportasje	s. 12
Ris til fronten (novelle)	s. 14
Sofus Rimmereid, pensjonist....	s. 16
Saigon-fanger likvideres	s. 17
Nixon vant – ?	s. 17
Trø ikkje i graset, Nixon (dikt)	s. 17
Dominoteorien før og nå	s. 18
Studieartikkel av USA-imp.	s. 19
USAs historie på norsk	s. 23
Anbefalt lesning	s. 23
Salgsliste	s. 23

Ansv. utgiver: B. Gjelsvik

Red.adr.: For Vietnam,

Boks 71, Kjelsås

Oslo 4

Postgirokonto 20 83 13

Illustrasjon forsiden: Hans N. Dahl / Dagbladet. Gjengitt med tillatelse.

Redaksjonen

for dette nummeret ble avsluttet den 18. desember, samme dag som bruddet i Paris-forhandlingene fant sted, og Nixon opptrappet terror-bombingen. En mindre artikkel side 5 oppsummerer situasjonen kort fram til ca. 1. januar 1973.

På denne bakgrunn kan enkelte av artiklene bare ta for seg situasjonen for bombingene. Den lange produksjonstiden for »For Vietnam» gjør dette dessverre nødvendig!

USA må undertegne nå!

– Freden er nær! utbasunerte avisene den 26. oktober 1972.

– Det er bare timer om å gjøre! forsikret franske aviser den 14. desember.

Men USA underskrev ikke – verken da eller på noen av de andre datoer de selv hadde foreslått. Da Nord-Vietnam offentliggjorde avtalen den 26. oktober, hadde USA brutt sine egne løfter om underskrivning fire ganger. Partene har vært enige om avtalen helt siden den 9. oktober. Den kunne ha vært underskrevet allerede den 26. oktober, våpenhvilen kunne ha inntrådt 24 timer seinere, bombingene kunne for lengst ha opphørt og amerikanske soldater kunne for lengst vært trukket ut.

Da fredsrusen ebbet ut, begynte avisene å klage over at »Nixons fred var i fare», at »Hanoi står på sitt» og at »Hanoi vegrer nye forhandlinger». For det første: Det er ikke snakk om noen »Nixon-fred». Det er ikke snakk om »storpolitikkens James Bond», »forhandlingsfantomet» Kissinger eller »fredsvilje» fra USA. Det er heller ikke snakk om at avtalen er kommet i stand pga. »Hanois plutselige fredsvilje» eller at de »har vendt godsidet til». PRR/FNL og Nord-Vietnam har alltid villet fred. Et folk herjet av kontinuerlig krig i 25 år – ja, hjemsoekt av kriger de siste århundre, vil selvsagt fred.

Det hersker enighet om en avtale. En avtale som USA er blitt presset til pga. frigjøringsstyrkenes framgangsrike offensiv i Sør-Vietnam det siste halve året. Hadde ikke FNL stått sterkt militært, ville USA ikke ha sagt seg enig i en avtale som i realiteten fravriker dem Vietnam som nykoloni. USA må nemlig trekke seg ut og respektere Vietnams nasjonale rettigheter. Dette har de aldri villet gå med på for. På den annen side har disse kravene alltid stått fast som kjernen for fred i Vietnam. Derfor er det PRR/FNLs krav som er innfridd, og avtalen er en stor seier for det vietnamesiske folket. USA er nok en gang avslørt som krigeren, som imperialisten som ikke vil oppgi sitt folkemord i Indo-Kina. Som skylder på Thieu og vanskeligheter i Saigon. Saigon-juntaen har hele tiden utelukkende vært et redskap som USA benytter for å sabotere enhver fredsløsning av Vietnamsspørsmålet. Thieu er innsatt og blir holdt oppe av USA, men Thieu vil også straks falle hvis USA ønsker det. Men han skal sikres fortsatt politisk liv – denne gang ved ytterligere opptrapping som har gitt Saigon verdens 3. største flyvåpen. USA regner fortsatt med å kunne forvandle Sør-Vietnam til en egen stat under Thieus diktatur og USAs formynderskap.

Vil det så ikke bli noen fred i Vietnam? Pessimismen spredte seg da Nixon ble gjenvalgt. Pessimismen spredte seg da dato etter dato er nevnt – men ingen

underskrivning har funnet sted. Folk er blitt forvirra. Men det er nettopp det som er hensikten: lamme opinionen med fredssnakk og stadige løfter. Dermed skaffer USA-imperialismen seg pusterom til nye utsettelse og nye opptrappinger som kan utsette underskrivning og fred i Vietnam. Jo mer vi spekulerer og venter, dess friere spillerom gir vi USA-imperialistene. Freden avgjøres ikke først og fremst av presidentvalg, men av den militære situasjon i Vietnam og opinionspresset verden over. Vietnameserne er selv fast bestemte på å kjempe videre fram til en fred. Frigjøringsfrontene i hele Indo-Kina har hatt store framganger. Her ligger den beste garantien for at det en gang virkelig skal bli fred!

Men USA holder fortsatt på sine planer om å skape Vietnam om til en nykoloni. Å bekjempe USA-imperialismen er ingen lett oppgave. Veien til fred er ennå lang. Først våpenhvile, så må USA trekke alle sine styrker bort fra Indo-Kina. Dette er det første og viktigste skrittet. Men siden må freden vinnes på ny og på ny. USA har tidligere brukt påskudd for å sabotere avtaler (se egen artikkel), og de har lovt fortsatt å stå som garantister for Thieu-regimet. I de nærmeste fem årene skal regimet få 23 milliarder dollar i støtte. Videre vil det våpenstinne Saigon-regimet fortsatt gjøre alt for å sabotere en våpenhvile og forhindre en varig fred.

Meldingene den 18. desember om endelig brudd i Paris-forhandlingene kommer derfor egentlig ikke som noen overraskelse, men bare som en bekreftelse på at Nixon ikke har gitt opp ambisjonene om å skape Vietnam og Indo-Kina om til nykolonier. Verdensopinionen reagerte straks, og USA-administrasjonen vil ganske sikkert få merke at den ikke kan drive gjennom sine saboteringer ubemerket.

Den norske Vietnam-opinionen har enhetlig krevd at USA underskriver avtalen straks. Den norske regjering har med bøydd nakke fortidd det norske folkets krav overfor sin storebror i NATO. Vi må fortsatt kreve underskrivning og at USA stopper bombingene og trekker sine tropper tilbake. Freden må vinnes på ny og på ny. Opinionens oppgave er minst like viktig som før: selv etter et framtidig nederlag i Indo-Kina, vil USAs imperialistiske politikk komme til å bestå. Kampen mot imperialismen er langvarig, men må vinnes skritt for skritt. Aksjonen »Solidaritet Norge – Vietnam» er en viktig kamp vi her i Norge kan føre mot imperialismen og for freden i Vietnam. Kjøp lodd til kunstlotteriet (se egen artikkel), gi så det monner til postgiro 21 08 26!

Freds- forhalingene

Den 9 oktober 1972 kom Nord-Vietnams og USAs fredsforhandlere i Paris til enighet om en avtale for fred i Vietnam. Den 18. oktober skulle USA stanse bombingene, og endelig underskrivning skulle finne sted den 26. oktober. Dette var USAs forslag. Nord-slag. Nord-Vietnam bekreftet.

Men den 21. oktober krever USA forandringer. Det hele må utsettes to dager. Samme dag bombes Hanoi sentrum. Den franske ambassaden rammes. Men Nord-Vietnam sa seg enig i den nye tidsrammen.

Men 20. oktober krever USA atter utsettelse. Undertegnelsen skal nå finne sted den 31. oktober. Bombingen skal stoppe først den 23. oktober. Nok en gang strekker Nord-Vietnam seg og aksepterer.

Men den 23. oktober krever USA utsettelse igjen. Denne gang oppgis ingen ny tidstabell. Tre dager seiner går Nord-Vietnam til det skritt å offentliggjøre avtalen og USAs løfter — og løftebrudd. USA tvinges nå til å spille sitt falske spill overfor hele verdensopinionens øyne. Bekreftelser på fredsvilje? Jada, Kissinger bedyrer at «det er like før».

Det har vært «like før» flere ganger seinere. Den 15. desember — for eksempel — kunngjorde en fransk avis at det bare «var timer om å gjøre». Timene er blitt mange etter dette.

Vi nærmer oss den 20. januar, tidspunktet da Nixon skal tiltre. Spekulasjonene går fortsatt vilt.

Vi nøyer oss med å slå fast at USA gjentatte ganger har brutt sine egne løfter om underskrivelse.

ÅRSAKER

Hva skyldes dette? Lyver Nord-Vietnam og PRR? Finnes det ingen avtale? Har ikke USA sagt seg enig i undertegnelse? Jo, så visst. Avisene flommet over av forsikringene om hvor enige Pentagon-folka var. Den 6. november avslørte Nord-Vietnam Nixons brev datert den 20. oktober. Der sto svart på hvitt at «teksten for avtalen anses som fullstendig.» Det sto også at endelig undertegnelse skulle finne sted den 31. oktober. Men likevel altså bare løgn.

Nixon skylder selv på vanskeligheter i Saigon. Thieu har spilt på stortromma og kom med krav som gjorde alle forhandlinger i Paris meningsløse. Og Nixon har toet sine hender og har «intet kunnet gjøre».

Enorme ødeleggelser etter bombing i Hanoi-området

Jo — noe har han gjort. Allerede den 27. oktober kom de første meldingene om kjempetransporter av våpen til Thieu-regimet. Flyvåpnet er blitt verdens tredje største, etter USA og Sovjet. Ca. 10 000 «sivile rådgivere» arbeider på spreng for å lære folka i Thiens junta å betjene alt det nye utstyret.

La det være klart at Thieu har opponert mot Nixon for at denne ville det. Hvordan kan halen på en hund styre hunden? Thieu er ingen hindring for undertegnelse. Thieu spilte den samme sabotør-rollen under Parisforhandlingene i 1968. Gjenstridigheten har gitt Nixon pusterom til nok en gang å prøve og puste liv i Nixon-doktrina! Gjøre Thieu uavhengig av USA-hjelp — få vietnameser til å bekjempe vietnameser.

IMPERIALISME

Doktrina skal stables på beina — etter å ha lidd nederlag overfor vietnamesernes motstandskamp gang på gang. Saigon-juntaen skal få sitt politiske liv garantert gjennom et enormt våpenpotensial de selv ikke engang kan betjene.

Konklusjonen må bli — imperialister forblir imperialister. Mye snakk om fred med munnen — holde verdensopinionen i sjakk med snakk. Og de fleste aviser slukte alt røtt.

Ytterst motvillig ble det tatt med i en bisetning at bombingene fortsatte. Det viste seg at det dreide seg om nye rekorder, både i antall tokter og tonn sprengstoff.

Altså: mens Nixon og Kissinger på det hardeste bedyrer at det var alvorlig snakk om fred, fortsatte bombingene. Og Saigon ble fylt til randen av nye våpen.

Vi må bare slå fast at det er en dyp uoverensstemmelse mellom å ville stoppe en krig, men ikke ville underskrive — og å ville fred, men øke bombingene og fore Thieu med mer krigsmidler!

HVORFOR?

Hvorfor har så USA sagt seg enig i en

avtale de foreløpig konsekvent har sabotert? Noen mener det skyldes tabbe av Kissinger. Han har vært mer interessert i de brede linjer enn detaljer. Forskrekke de eksperter i USA har påpekt at fredsavtalen innfrir alle kravene til FNLs 10-punkts plan for fred fra 1969.

Andre har pekt på presidentvalget og betydningen av at Nixon ville stå fram som en fredsyrste. Han måtte sikre seg gjenvalg.

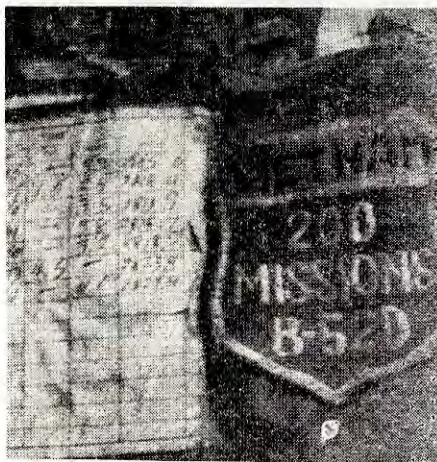
Men den egentlige grunnen er frigjøringsstyrkenes seirer i offensiven som har pågått siden i våres, samt verdensopinionens press. Det militære presset på slagmarka i Vietnam har holdt fram — uansett Nixons opptrappinger og bombingene. USA har ikke gått til forhandlingsbordet fordi de er blitt «snille» eller kommet på bedre tanker. De kan bare bli slått, siden de aldri gir fra seg noe frivillig. USA har aldri forhandlet unntatt når de har vært nødt til det.

Ved Nixons nye opptrappinger og styrking av Saigon-Juntaen håper han å bevare dette diktaturet. Og på hjemmeplan har Thieu vært meget aktiv. Massearrestasjoner, nye lover og restriksjoner. Trusler om livsvarig fengsel og dødsstraff for dem som sier seg uenig i hans politikk. Over 200 000 mennesker sitter fengslet, og henrettelser foregår i det skjulte.

FORSTÅELIG

PRR/FNL og Nord-Vietnam har hele tiden krevd at Thieu må gå. Selv om de lar ham sitte foreløpig, understreket madam Thi Binh (PRRs utenriksminister) at de er absolutt imot ham og at fredsavtalen ikke kan oppfylles med ham som Saigon-administrasjonens leder.

Dette er helt forståelig. Ingen forventer at Thieu vil kunne samarbeide i det Nasjonale Konsilet for Gjenforening og Nasjonalt Samhold som ifølge avtalen skal opprettes. Avtalen krever dessuten demokratiske rettigheter som pressefrihet, reisefrihet og personlig rettsikkerhet. Hvis Thieu skulle delta i

En del av uniformen til en av mannskapet på en B-52 som er skutt ned over Hanoi 18. desember 1972

dette, vil han bli styrtet på dagen. Han styrer i kraft av unntakslover og undertrykkelse – og demokratiske rettigheter for folket ville først og fremst bli dets rett til å styrte hans fascistiske diktatur!

MILITÆRE SITUASJON

Hvor lys er egentlig situasjonen for Thieu militært sett? I det dette skrives tyder mye på at FNL i større grad retter sine angrep mot militære punkter nær Saigon. Den 14. desember ble et ammunisjonslager like utenfor Saigon sprengt i lufta, og administrasjonen skalv – både av rystelsene og av nervøsitet.

For til tross for alle tidligere taktikker fra USAs side, beholder FNL det militære overtak. Bare i juli og august deserterte hele tre divisjoner fra Thieus arme (Baltimore Sun, 10. okt) Ennå er det ca. 3 måneder til regntida setter inn. Frigjøringsstyrkene er på offensiven, og verken USA eller Thieu kan se fram til noen lettere militær situasjon. Selv om Saigon har fått verdens tredje største flyvåpen, holdes masser av USA-fly klare på baser i Thailand (New York Times 30/11-72) i tillegg til de som hver dag pøser på bomber både i nord og i sør.

USAs eneste løsning på sitt dilemma i Vietnam er å underskrive fredsavtalen. Deres håp om en ærefull fred er illusjoner, men på den annen side vil de undertegne først når de tvinges til det. Folkets motstandskamp i Vietnam og verdensopinionens press bestemmer dette.

Kilder:

Nord-Vietnams regjeringserklæring (26/10-72)
Viet Nam International (Oktober 1972)
Viet Nam in struggle (13/11, 20/11-72)
Viet Nam Courier (November 1972)
Baltimore Sun (10/10-72) New York Times (30/11-72)
International Herald Tribune (26/10, 27/10, 6/11, 1/12 og 15/12-72)

Nixon desperat:

Uinnskrenket terrorbombing over Nord-Vietnam

1. januar 1973

Samtidig som USA brøt fredsforhandlingene i Paris, tok terrorbombingene over Nord-Vietnam til med en intensitet og et omfang som savner sidestykke i historien. Tett befolkede områder i Haiphong-Hanoi-området ble teppebombet, dogn etter dogn.

Nord-Vietnam erklærte den 19.12.72 at angrepene var en ytterst alvorlig opptrapping av krigen. »Det er klart at den nye opptrappingen er bestemt på forhånd og vil forlenge og intensivere aggresjonskrigen, og tar sikte på å sikre USA en styrket posisjon i forhandlingene. Men disse desperate handlingene har ikke forbedret USAs kritiske situasjon i Sør-Vietnam» slår DRV fast. Det vil snarere bekrefte falskheten bak USAs uttalte »ønsker om fred» og »alvorlige hensikter i fredsforhandlingene».

Men Nixon fikk ikke trappe opp ubemerket. Verdensopinionens svar var enstemmig: Fra alle kanter av verden kom fordømmelser av Nixons krigspolitikk, krav om bombestans og at USA underskriver fredsavtalen av 20. oktober straks.

Den svenske statsminister Olof Palme slo fast at det dreide seg om en terrorbombing mot sivilbefolkningen, og sammenliknet det med nazistenes massakrer. USA svarte med forsøk på diplomatisk utfrysning av Sverige. En underskriftskampanje i Sverige mot krigen tar sikte på å samle 1 million underskrifter.

I Paris har vietnamesere fra det såkalte 3. standpunkt - nøytralistene - sterkt fordømt bombingene. I Australia har sjømannsforbundet og AP-regjeringen gått til boikott av amerikanske skip. I Danmark har havnearbeidere gått til boikott av amerikanske skip. Spørsmålet om Danmarks forhold til USA gjennom NATO vil bli drøftet på folketingsplan. Ellers har fordømmelser av Nixons krigspolitikk kommet fra Kina, Sovjet, Finland, New Zealand, Italia, Belgia, Vest-Tyskland, Øst-Tyskland, Sveits,

FREDSFORSLAGETS HOVEDPUNKTER:

Vi gjengir her et utdrag fra hovedpunktene i avtalen mellom DRV og USA:

1. USA respekterer Vietnams uavhengighet, suverenitet, enhet og territoriale integritet slik det ble bestemt i Geneve-avtalen av 1954.
2. 24 timer etter undertegnelsen av avtalen blir det våpenhvile over hele Sør-Vietnam. Alle amerikanske aktiviteter skal stanse og bombingene av Nord-Vietnam skal opphøre. Alle USA-tropper og annet militært personell skal trekkes ut av Sør-Vietnam innen 60 dager.
3. Utveksling av alle personer som er blitt fanget og fengslet. Dette skjer parallelt med at USA trekker tilbake sine tropper.
4. Det sør-vietnamesiske folket bestemmer selv Sør-Vietnams politiske framtid gjennom virkelig frie og demokratiske allmenne valg under internasjonal overvåking.

USA skal ikke understøtte noen som helst politisk retning eller person i Sør-Vietnam og forsøke å påtvinge en USA-vennlig regjering i Saigon.

En administrativ oppbygging kalt Nasjonal rådet for forsoning og nasjonal enighet bestående av tre like store deler skal opprettes. Rådet skal oppfordre PRR og Nord-Vietnams regjering å gjennomføre de avtaler som er undertegnet og organisere allmenne valg.

Spørsmålet om de væpnede styrker i Sør-Vietnam skal løses av de to parter i Sør-Vietnam på grunnlag av nasjonal forsoning og enighet.

5. Gjenforeningen av Vietnam skal skje skritt for skritt, med fredelige midler.

6. Opprette en militærkommisjon med alle fire parter representert, samt en militærkommisjon med to parter for Sør-Vietnam.

7. DRV's regjering, PRR, USAs og Thieus regjering respekterer fullt ut de kamodsjanske og laotiske folkenes nasjonale rettigheter slik de fastsettes i Geneve-avtalen av 1954 og 1962. Ikke-innblanding i disse landenes anliggender og tilbaketrekking av fremmede tropper. Kamodsjas og Laos må selv avgjøre deres indre anliggender.

8. Stans av krigen og fred vil danne grunnlag for nye forhold mellom DRV og USA basert på likhet og gjensidig interesse. USA skal bidra til å lege krigsårene og gjenoppbyggingen av DRV og hele Indokina.

9. Denne avtalen trer i kraft umiddelbart etter at den er blitt undertegnet.

Nederland, Frankrike, Jugoslavia, Storbritania, for å nevne noen land.

(Forts. side 15)

Vraket av en B-52 som ble truffet av antiluftskyts over Nord-Vietnam

Bare forent opinion kan presse Nixon

— Dette er en avgjørende periode da opinionen i alle land spiller en viktig rolle for å bringe Vietnam-krigen til en slutt. En vil aldri få USA til å underskrive bare ved det hemmelige diplomatiske metoder, men bare ved at verdensopinionen forener sine krefter og presser Nixon til undertegnelse, uttalte skuespillerinnen Jane Fonda på et solidaritetsmøte den 18. desember i Oslo der hun og studentlederen Tom Hayden samt Phan Hoi fra PRRs informasjonskontor var innbudt.

Tom Hayden understreket betydningen av enhet i vietnamopinionen. Han talte for en internasjonal fredskampanje som skulle bygge på to prinsipper: Motstand mot USAs aggresjonskrig, og støtte til de indo-kinesiske folkenes rett til selvbestemmelse, dvs. presse Nixon til å undertegne fredsforslaget.

Jane Fonda og Tom Hayden representerte Indochina Peace Campaign (IPC) som ble dannet i våres. Den vil bygge ut kontakter i Norge, Sverige, Frankrike og England, og begge understreket at

Jane Fonda, Tom Hayden og Phan Hoi ved PRRs informasjonskontor i Oslo på pressekonferansen den 18. desember

opinionens organiserte arbeid i Skandinavia på mange måter danner et forbilde for arbeidet i USA.

Nixon har ved sin politikk med tilbaketrekking av US-soldater og opptrapping av luftkrigen gjort det hele mer usynlig for amerikanerne. Men økt solidaritetsarbeid vil atter vise den sterke solidaritet det amerikanske folket har med vietnameserne.

— Når Nixon ble gjenvalgt som president, var det som en fredskandidat. Han reduserte antallet falne — krigen er i ferd med å slutte, sa han. Og folk trodde dette, og stemte på Nixon for å få krigen til en endelig slutt. Gjennom beherskelse av alle massemedia og enorm økonomisk makt greide hans

propaganda-apparat å kjøre ham fram som fredsdue, og det var det han vant på. Det amerikanske folket er hjernevasket — og ikke pilotene, soldatene som protesterer mot krigen, sa Jane Fonda i samtale med *For Vietnam*. Det er ikke mye politisk kamp i amerikansk historie — folket der har ingen seire som vår i EEC-kampen. Det å endre den politiske bevissthet, er en lang kamp. Den amerikanske monopolkapital bestemmer det meste av hva folk skal mene er rett og galt. Men likevel — amerikanerne er ærlige og vil vite sannheten. De stemte ikke på Nixon fordi de var dumme. Når de oppdager at Nixon har ført dem bak lyset, vil det få opinionen til å våkne, sa Jane Fonda.

USA som avtalesabotør

Til tross for at president Nixon i et brev til Nord-Vietnam den 20. oktober slår fast at fredsavtaleutkastet kan underskrives den 31. oktober 1972, skjedde dette ikke.

Dette er ikke første gang USA saboterer avtaler og forhandlinger. Det er heller ikke første gang det vietnamesiske folket har måttet holde fram med sin kamp mot imperialismaktene — etter at avtaler er kommet i stand.

1946

I 1945 kunngjorde Ho Chi Minh Den Demokratiske Republikken Vietnam, DRV, som omfattet hele landet. Franskmennene er slått. Japanerne er slått. Men så intervenserer britene — for å ta hånd om japanerne. Det ender med kupp i Saigon, og DRV's ledere likvideres og fengsles. Et marionettregime opprettes. Men under valgene januar 1946 går over 90 % av stemmene til Viet Minh. En avtale mellom Frankrike og DRV i mars slår fast at Vietnam er en fri stat med egen regjering. Bare to måneder etter dette gjennomføres et nytt kupp. Det sørligste av Vietnam blir plutselig en

selvstendig stat! Nye franske leiesoldater pumpes på nytt inn. Krigen starter opp på ny, og varer i åtte år.

1954

Vietnameserne seirer nok en gang, i det franskmennene lider fullstendig nederlag ved Dien Bien Phu. Geneveforhandlingene kommer i stand. På tross av USAs sabotasjeforsøk, kommer en avtale i stand. Den slår fast at Vietnam er tilfeldig og provisorisk oppdelt ved 17. breddegrad. Allmenne frie valg skal avholdes i begge soner, seinest juli 1956. 20. juli 1954 undertegnes Geneveavtalen — men ikke av USA. Likevel heter det at USA skal avstå fra å true overenskomsten ved anvendelse av vold. Dette lover USA offentlig, til tross for at det foreligger hemmelig avtale med Frankrike og England om det motsatte! USA er interessert i å beholde sitt grep over Sørøst-Asia, og var engasjert på franskmennenes side i krigføringen lenge før 1954. Diktatoren Diem innsettes som USAs marionett. Frie valg avholdes aldri (Eisenhower innrømmer de ville gitt 80 % av stemmene til kommunistene). Geneveavtalen brytes, atter og atter.

1968

TET-offensiven tvinger USA til forhandlingsbordet. Først med DRV som motpart. Saigon-regimet forsøker i det lengste å forhindre at også FNL anerkjennes som motpart, men i november kommer også FNL med i forhandlingene. Utviklingen i forhandlingene viste at USA på ingen måte ville innstille krigen og trekke troppene ut. De ble også brukt til å skaffe dem pusterom og for å vende opinionen bort fra krigshandlingene i Vietnam. Seinere har USA gang på gang sabotert forhandlingene og neglisjert nye fredsforslag fra DRV/FNL, men er også gang på gang blitt tvunget tilbake når militære nederlag har gitt behov for nye opptrappingsstrategier.

1972

Mønsteret er tydelig — avtaler og forhandlinger brytes når USA finner det for godt. Dette nødvendiggjør at vi ikke har noen illusjoner om evig fred, selv om fredsutkastet fra oktober 1972 skulle underskrives. Vietnameserne vil alltid trenge en våken opinion som gjennomskuer USAs krumspring — fortsatt støtte til «Aksjonen Norge-Vietnam»!

FRIGJØRINGSBEVEGELSENE

i Kambodsja, Laos og Thailand

FNL har hatt store framganger i Sør-Vietnam, ikke minst under 1972s store offensiv. Men hvor sterkt står frigjøringsstyrkene i de andre indokinesiske landene? FUNC (Kambodsjas Nasjonale Enhetsfront) har kontroll over 85 % av landets territorium. I disse områdene bor 5 av Kambodsjas 7 millioner innbyggere. LPF (Laos Patriotiske Front) har frigjort 80 % av Laos, med 1 million (30 %) i de frigjorte områdene. Thailand er det land hvor det gjenstår mest av frigjøringskampen. Men tross alt kan Thailands Patriotiske Front vise til store seire i den seinere tid.

KAMBODSJA: KAMBODSJAS NASJONALE ENHETSFRONT (FUNC)

I perioden fra Geneve-konferansen 1954 til Lon Nols høyre-kupp 18. mars 1970, klarte Kambodsja under ledelse av nøytralisten prins Sihanouk å holde seg klar av USA-imperialistene. Sihanouk førte en konsekvent nøytralistisk politikk. Han unnlot å tilslutte seg den USA-dominerte militæralliansen SEATO, han brøt ei tid de diplomatiske forbindelsene med USA. På den andre sida ga han materiell støtte til FNL.

En måned etter Lon Nols kupp som var leda av CIA, var Kambodsja dratt inn i krigen. Noen dager seinere ble FUNC grunnlagt, med prins Sihanouk i ledelsen. På grunnlag av FUNC ble det dannet en regjering, GRUNC (Kambodsjas Kongelige Nasjonale Enhetsregjering). Over 30 regjeringer har diplomatisk anerkjent GRUNC. Det er et rimelig krav at også den norske regjeringa anerkjenner GRUNC.

Allerede ei uke etter kuppet i 1970 slo FUNC fast at ethvert kompromiss med Lon Nol-juntaen var utenkelig, det var ikke akseptabelt med noen koalisjonsregjering, det var ikke grunnlag for deling av Kambodsja. FUNC blir støtta av et bredt spekter av demokratiske organisasjoner og grupper. Til og med i hovedkvarteret til Lon Nol, Phnom Penh, fins det organisert motstand. Lon Nols residens er blitt beskyttet ved flere anledninger. Studentene har trådt fram i åpen protest mot regimet. Flere taktisk viktige bruer, forsyningslagre osv. er sprengt i lufta midt i tjukkeste Phnom Penh.

Ute på landsbygda har FUNC hatt enorm framgang de to åra den har

eksistert. Veiene er viktige i jungelen og i ulendet i Indo-Kina. FUNC har nå total kontroll over veiene 1, 2 og 5 som går fra Phnom Penh til provinsen og er av strategisk betydning. Også jernbanen fra Phnom Penh til Battambang er kontrollert av FUNC.

I et intervju med Kommentar sier Hor Namhong som er presse-attaché for GRUNC, følgende om hva som må til for at det kan bli fred i Kambodsja: Det er tilstrekkelig at klikken i Phnom Penh likvideres og at statssjefen (prins Sihanouk) og Kambodsjas regjering gjeninnsettes, foruten at amerikanerne stanser angrepet på Kambodsja.

LAOS: LAOS PATRIOTISKE FRONT (LPF)

Laos har to Geneve-avtaler å se tilbake på, fra 1954 og 1962. Begge anerkjenner kongedømmet Laos uavhengighet og nøytralitet. Dette er en uavhengighet Laos ikke har sett så mye til. Som general Phoum Sipaseuth i LPF sier, er årsaken til det laotiske folkets lidelser USA-imperialismens intervensjon og aggresjon.

Høyreklikken rundt prins Souvanna Phouma har leid store tropper fra

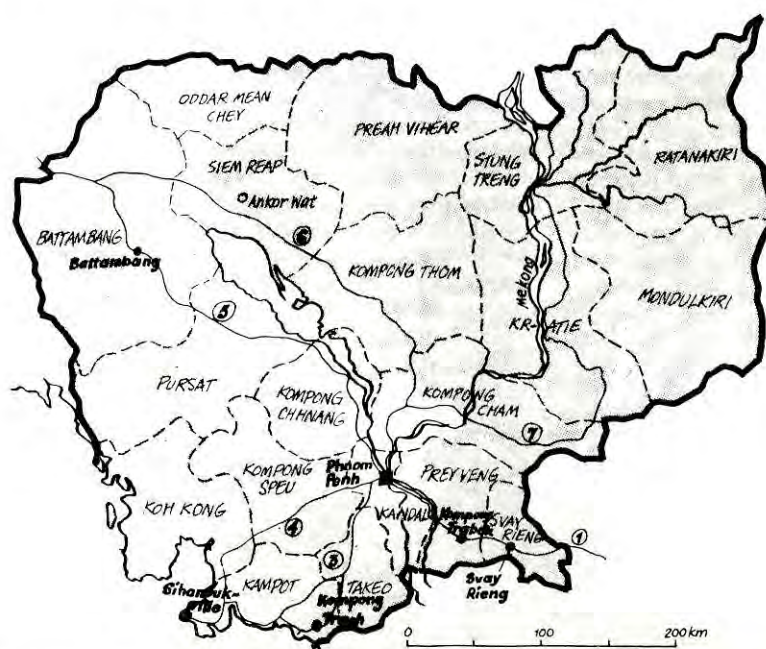
Thailand og Saigon, foruten at de har lært opp »spesialstyrker» — Vang Pao, Meo — for å beholde sine posisjoner. Samtidig har amerikanerne bombet enormt i de frigjorte områdene de siste månedene. 1. desember -72 meldes det at USA-fly, blant annet B-52, hadde hundrevis av bombetokter over Laos. Det laotiske folkets lidelser er derfor ikke stort mindre enn det vietnamesiske folkets.

Likevel er den militære situasjonen meget oppmuntrende. Krukkesletta og Bolovenplataet som jevnlig blir angrepet, er frigjort og under kontroll av LPF. Det samme er tilfellet i Xieng Khoang-området. De viktige veiene 13 og 23 i sør har vært under vedvarende ildgivning av frigjøringsfronten. USAs største base i Laos, Long Cheng, hovedkvarter for CIA i Laos, er angrepet ved flere anledninger. Det er ikke så vanskelig å forstå det USA-vennlige tidsskriftet Far Eastern Economic Review når det skriver at »situasjonen i Laos som alltid har vært alvorlig, har aldri vært verre enn nå».

LPF og Souvanna Phouma har satt i gang fredsforhandlinger i Vientiane 17. oktober 1972 på grunnlag av LPFs fem-punkts fredsforslag. Bare at dette kommer i stand kan ses som en stor seier for LPF. I International Herald Tribune 13. desember -72 leser vi at LPF foreslår en brei enhetsregjering bestående av konservative, nøytralister og venstrefolk. En slik regjering vil kunne stå atskillig sterkere mot hovedfienden, USA-imperialistene.

THAILAND: THAILANDS PATRIOTISKE FRONT

Thailand ser ut til å bli det nye landet
(Forts. side 22....)

Kartet ble offentliggjort av FUNC i mai 1972. De grå feltene er frigjorte. De utgjør 85 % av Kambodsjas territorium.

Kjøp lodd i kunst- lotteriet!

For en tid siden tok en del kunstnere som gjerne ville støtte PRR, initiativet til et lotteri. De sendte brev til andre kunstnere og ba dem slutte opp. Og resultatet ble at 32 kunstnere ga 17 malerier, en byste (Ho Chi Minh), en billedvev, 7 raderinger, 52 forskjellige trykk og plakater. Til sammen ble det gitt kunst for over 25 000 kroner.

Og dette resulterte i at det ble gitt tillatelse til et landsomfattende lotteri som vil — hvis alle loddene blir solgt — kunne gi medisiner til en verdi av 100 000 kroner. PRR sørger for at medisinen blir fordelt til de som trenger den.

Men for å få inn 100 000 kroner må alle loddene selges — og det for den 10. februar. Og det er fremdeles mange lodder som venter på sin kjøper. La oss støtte PRR og sørge for at alle loddene er solgt før tidsfristen løper ut.

Du får lodder — enten for å prøve lykken selv eller for å selge videre til andre — ved å henvende deg til: Solidaritet Norge—Vietnam, Boks 71, Kjelsås, Oslo 4.

Og husk: Siste sjanse er 10. februar!

100.000 kr. samlet inn til aksjon »Solidaritet Norge-Vietnam»

Aksjonen »Solidaritet Norge—Vietnam» har passert 100 000 kr. Pengene er samlet inn av aktivister på gater og torg, gitt av folk som viser sin solidaritet med Vietnams folk, og penger har kommet på postgiro fra enkeltpersoner og organisasjoner.

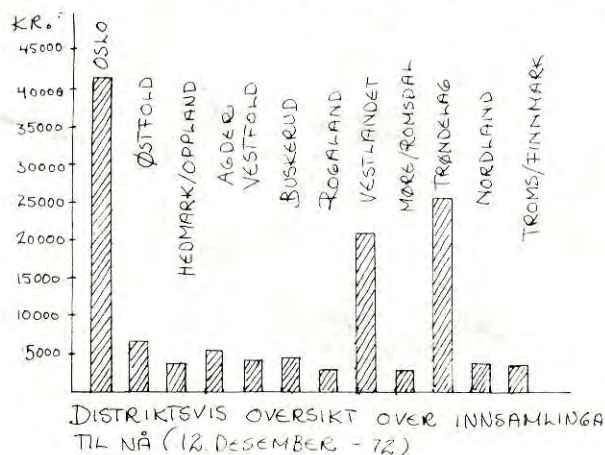
Men selv om dette er det beste resultatet vi har nådd på så kort tid, gjenstår det meste. Vårt mål er en halv million til PRR, folkets revo-

lusjonære regjering i Sør-Vietnam.

Vietnam-opinionen i Norge må stole på egne krefter — når det gjelder USAs sabotasje av fredsavtalen, har regjeringa Korvald unnslått å øve press på USA om straks å underskrive og respektere avtalen, til tross for opinionens enstemmige krav om dette. En heldig gjennomført innsamlingsaksjon vil være et konkret uttrykk for vår støtte

til Vietnam, og vil samtidig være et press på regjeringa for å føre en bedre Vietnam-politikk i overensstemmelse med opinionens krav og det vietnamesiske folkets interesser. Gjennom innsamlingsaksjonen slår vi fast at det er PRR/FNL som står for folkets interesser i sør, og det er de som står for ekte fredsbestrebelse!

Gi til »Solidaritet Norge—Vietnam», postgiro 21 08 26!

Bidrag fra arbeidsplassene

Vi nevner her noen bidrag fra arbeidsplasser og foreninger til aksjon »Solidaritet Norge—Vietnam»:

Blikkenslagernes og taktekkernes forening, Oslo kr. 500

Fredrikstad Stuerarbeiderforening kr. 200

Stabburets bedriftsklubb kr. 50
Arbeidere ved Knaben Molybden-gruver kr. 80

Personalet ved Det Norske Teatret kr. 70

Fagforeningen ved DE-NO-FA/Lilleborg, Fredrikstad kr. 100

Studentutvalget ved Norges Veterinærhøgskole, Oslo, kr. 250

Ingeniørvesenets Arb.forening, Jakobsli, kr. 200

Studentersamfunnet i Trondheim kr. 2000

Og tilsagn fra/bevilget:

Sauda Fabrikkarbeiderforening kr. 2000

Studentersamfunnet i Oslo kr. 30 000

Norsk Studentunion kr. 10 000

I forbindelse med Vietnam-uka støtta styret i bedriftsklubben på Fabritius oppropet, som krevde at USA øyeblikkelig trakk seg ut av Indo-Kina og som oppfordret til å støtte folkets representanter i Sør-Vietnam, gjennom aksjonen

»Solidaritet Norge—Vietnam, 1/2 million til PRR». Men hva betyr egentlig solidaritet med Vietnams folk for arbeidsfolk, for fagforeningene? Vi spurte Pål Lynne Hansen, felles-tillitsmann på Fabritius, om hans syn.

Pål Lynne Hansen :

Vi står på samme side i kampen

— Det snakkes så mye om at det blir fred i Vietnam nå, har du noen kommentar?

— Den freden det snakkes om er fra USAs side en innrømmelse for at de har lidd et foreløpig nederlag, de er den tapende parten. Men jeg tror ikke på fred for alle maktmidlene til USAs imperialism i Vietnam er ryddet av veien. Folket har ingen tiltro til USAs pålitelighet ved en fredsavtale, de har brutt avtaler før. Men en fredsavtale nå vil bety et steg på veien til seier for det vietnamesiske folket i dets vellykkede kamp for nasjonal frigjøring.

— Vietnam er langt borte fra oss i Norge, hva betyr det egentlig for oss?

— Kampen i Vietnam er i tråd med den kampen for sjølstendighet og frigjøring som norsk fagbevegelse alltid har støttet. Folket i Vietnam fører en folkekrig mot imperialistisk undertrykking og utbytting. Men imperialismen er et verdensomfattende og

fiendtlig system som truer alle folk. Derfor står fagbevegelsen i Norge og folket i Vietnam på samme side i kampen, sjøl om den føres med forskjellige midler. Målet er det samme: sosial og politisk frigjøring og sjølstyre. Vietnam er et eksempel som har bidratt til at den kampen kan lykkes, slår Pål Lynne Hansen fast.

— Som faglig tillitsmann, hva er dine egne erfaringer med solidaritetsarbeidet for Vietnams folk, hva kan gjøres på arbeidsplassene?

— På arbeidsplassene kommer jo ikke Vietnam i første rekke, det er en hel del lokale saker, velferds- og lønsspørsmål osv. som står sentralt og som tar mye tid. Men jeg skulle tro at omlag 90% av arbeidskameratene mine har sympati med frigjøringskampen i Vietnam. Spørsmålet om å støtte folket i Vietnam må bli en naturlig del av vår aktivitet. Det må tas opp når det er nødvendig å gi vårt syn på situasjonen. Vi har ei innsamlingsliste og pamfletter på klubbkontoret, annet materiale kan spres f.eks. på klubbmøter. Men det er viktig å finne arbeidsformer som ikke krever for mye tid og som samtidig sikrer en aktiv støtte!

Sentralt i V-uka : *USA må undertegne straks !*

Høstens V-uke 30. oktober — 6. november markerte god framgang i bredden i solidaritetsarbeidet i Norge. Demonstrasjoner og møter ble holdt på over 70 steder. V-uka viste klart at det er stor oppslutning og bred enighet i det norske folk om parolen »USA må underskrive n å»

BERGEN hadde svært dårlig vær, men demonstrasjonstoget samlet likevel 450. 10 organisasjoner sluttet seg til ukas arrangementer. 15 000 løpesedler ble delt ut, og eller kan nevnes fotoutstilling.

TRONDHEIM hadde også 450 i fakkeltog. 10 000 løpesedler ble spredt, og en bred aksjonsenhet med 22 organisasjoner bak støtta V-uka. Det ble også arrangert 2 kulturkvelder.

TINGVOLL nevner vi også — her var det 30 mennesker med i fakkeltog.

KVAM/ØYSTESE. Ålvik Fagfore-

ning, interimstyret i UV, AUF og Øystese FNL var blant de organisasjoner som slutta opp om opprop til V-uka og »Solidaritet Norge—Vietnam».

ELVERUM samlet 70 mennesker til solidaritetsmøte der representanter fra PRR også var til stede. Stand på Elverum torg hver dag, 3000 løpesedler ble spredt (1000 lokale), og på lærerskolen fikk en samlet 140 underskrifter for kravet om at USA må undertegne fredsavtalen straks.

OSLO var prega av mange lokale initiativ. 60 000 løpesedler ble spredt. Hver dag 28. oktober —

4. november ble det holdt punkt-demonstrasjon foran USA-ambasaden fra kl. 9—17, under parolene »USA, undertegn nå» og »Fred for Indo-Kinas folk NÅ». SF, SFU, AUF, NKP, KU, SUF (m-l), MLG, Vietnambevegelsen og Solkom støttet dette. Den 28. oktober arrangerte Det Norske Studentersamfund åpent solidaritetsmøte med Sara Lidman som hovedtaler. Phan Hoi fra PRRs informasjonsbyrå talte også, og representanter fra 25 forskjellige politiske partier og organisasjoner var til stede. En resolusjon med støtte til fredsavtalen og krav om øyeblikkelig undertegning ble vedtatt.

V-ukas høydepunkt og avslutning falt sammen med den internasjonale solidaritetsdagen med Vietnam og Indo-Kina, den 6. november. Ifølge NRK og NTB deltok over 5000 i den store demonstrasjonen. Etter fakkeltog

toget var det korte appeller på Youngstorget ved bl. andre Tran Van Tu fra PRRs forhandlingsdelegasjon i Paris. På solidaritetsmøtet i Samfunnssalen slo formannen i Solkom, Bjørn Gjelsvik, fast at Vietnam-opinionen i Norge aldri hadde vært så enhetlig og sterk som nå. Han håpet det ville holde fram, og understreket at Nixon må tvinges til å underskrive. Han oppfordret alle til å samle seg om at freden måtte sikres og krav om at underskriving skal skje straks.

Vietnambevegelsen og Solidaritetskomiteen sto for alle arrangementene, som hadde tilslutning av til sammen 72 organisasjoner, partier osv. Oslo Faglige Samorganisasjon holdt punkt-demonstrasjon utenfor USA-ambassaden, og en bred faneborg av fagorganiserte gikk i spissen for demonstrasjonstoget.

Fagorganiserte i spissen for fakkeltog i Oslo 6. november

» Våre allierte » på flåtebesøk

5. oktober hadde Dagbladet en virkelig Dagbla'-lekkerbisk på siste side. Overskriften lød: Amerikanske soldater voldtok norsk kvinne. — Hold kjeft hvis du vil beholde livet!

Saken er denne. I månedsskiftet sept./okt. hadde vi amerikansk flåtebesøk i Oslo. Dette var marinesoldater som hadde avtjent opp til 3 år i den amerikanske marinen. Flere hadde tjenestegjort i Vietnam. Flere hadde derfor uten å kunne noe for det eller ville det, vært med på folkemord i Vietnam. Soldater som den amerikanske marine har gjort til leiemordere...

— De kommer på besøk til Oslo. Lager bråk på en restaurant, voldtar en kvinne. Og blir utskjelt i norske aviser.

Vi forsvarer ikke voldtekt. Langt derifra. Men årsaken til denne ugjerningen ligger ikke hos de amerikanske soldatene, men hos den amerikanske stat med president Nixon i spissen, som utdanner sine soldater til voldsforbrytere og kriminelle. Det er president Nixon Dagbladet burde henge ut.

» Green Berets » prøver seg igjen....

«Green Berets», den amerikanske propagandafilmen som glorifiserer amerikanske soldaters krig i Vietnam, blir ikke akkurat vel mottatt rundt omkring. Den 24. september (på folkeavstemninga) skulle den vises i Volda. Det ble nedsatt en aksjonskomite som sendte opprop til lokalavisene om å ta ned filmen. En oppheta avisdebatt kom i gang, og debatt ble det også på et filmseminar med kinostyre og kulturpersoner til stede. Kinosejeren bøyde seg så for presset — kinostyret var imot visning, og visning ble det heller ikke.

Den 8. oktober skulle så filmen vises på Nesodden. Den ble da ikke vist fordi den rett og slett var forsvunnet.

Den 22. oktober var turen kommet til Kråkstadelva i Mjøndalen. Her ble det mobilisert til protestmøte, og filmen ble trukket av plakaten.

Det hevdes at det bare har vært to kopier av «Green Berets» i Norge. Den ene forsvant i Nord-Norge i våres — den andre altså i forbindelse med visningen på Nesodden. Likevel skal en ikke avskrive forsøk på nye visninger. Warner Bros., produsenten av filmen, bistår sikker gjerne med flere kopier om de norske kontakter ikke har fylt den avtalemessige kvote. Si i fra om fascistfilmen skulle dukke opp på nytt!

Stoltenberg - nå også » Vietcong-agent »

Samtidig som Morgenbladet den 7. november med jubel mellom linjene slår fast at Nixon vil berge valgskredet, skriver de også om den store demonstrasjonen og solidaritetsmøtet med FNL/PRR i Oslo kvelden før. Her hadde LOs internasjonale sekretær, Thorvald Stoltenberg, vært blant dem som fremmet krav om undertegnelse av fredsavtalen fra USAs side, straks og uten utsettelse.

«Vietcongs støtter» lyder overskriften. «Ille blir det når folk som presenterer seg som demokrater, også støtter dette kommunistiske framstøt», skriver Morgenbladet med adresse til Stoltenberg og demonstrantenes «Seier for FNL!»

— En enstemmig LO-kongress vedtok i 1969 at en skulle støtte den nasjonale frigjøringsfronten i Sør-Vietnam. Her heter det: Kongressen slutter seg til de mange krav fra fagforeninger i Norge om full støtte til FNls kamp i Sør-Vietnam for nasjonal frihet og uavhengighet. Kongressens vedtak er utgangspunkt for mitt arbeid i LO, sier Stoltenberg som kommentar til Morgenbladets hyl om «kommunistiske fremstøt».

Han opplyser ellers at LOs internasjonale kontor har flere oppgaver i forbindelse med Vietnam. Det skal bringe fram og

Rundt 80 demonstranter deltok i fakkeltog i Moss den 20. desember med krav om at Nixon må underskrive fredsavtalen straks. Moss er et av de mange steder i Norge hvor motstandere av Nixons krigspolitikk har reagert spontant.

Åse Møllersen fra Rana Ungpionerer overrekker sjekken på 2000 kr. til Phan Hoi fra PRR

hjelpe til med informasjon. Det skal formidle økonomisk støtte, komme med politiske erklæringer og komme med anmodning til regjeringen om at man viderefører støttearbeidet etter en fredsavtale. Dette høres bra ut!

Kr. 2000 er overrakt PRR i Oslo som resultat av potetsalg i Mo i Rana. Rana Pionerlag hadde leid en åker og samlet inn settepoteter fra ulikt hold. Det ble rekordavling, og selget innbrakte 2000 kroner. Bra sak!

Korvald- NATO's gissel ?

Vi har fått ny regjering i Norge. Statsminister Lars Korvald har uttalt at han stort sett vil fortsette den utenrikspolitikk som regjeringa Bratteli førte.

Hva har så Korvald gjort når det gjelder Vietnam/Indo-Kina? 3. november troppa en ungdomsdelegasjon med representanter for 12 forskjellige ungdomsorganisasjoner opp på kontoret til Korvald med en uttalelse som oppfordra regjeringa til å ta kontakt med USAs regjering for å få den til å underskrive fredsavtalen straks, slik at det kan skapes grunnlag for fred i Indo-Kina. Regjeringa Korvald har ikke tatt denne oppfordringen ad notam.

På et møte 29.-30. oktober i Den Nordiske Samarbeidskomiteen for sosialdemokratiske partier og Landsorganisasjonene i Norden, ble det understreket »nødvendigheten av at fredsavtalen øyeblikkelig undertegnes og respekteres av alle involverte parter».

Det er en brei og sterk opinion i det norske folket bak kravet om at USA må underskrive straks. Det er et beskjedent krav at regjeringa Korvald bringer dette kravet videre til USAs regjering. Det er et beskjedent krav at regjeringa Korvald tar avstand fra USAs krig i Indo-Kina. Det er tydelig at vårt NATO-medlemskap forhindrer at regjeringa tør vise et ærlig ansikt i denne saken. Men kan statsminister Korvald forsvare de enorme lidelser de indo-kinesiske folkene er påført p. g. a. USAs intervensjonskrig?

Sauda har fått FNL-hus

Sauda FNL har fått ein eigen stad å være ! Lokalet vert nytta som kontor og »stikk-innomplass». Etter ein månad med oppussing starta drifta av huset. Folk kan kjøpe brus, høyre på musikk, og materiale ligg til utdeling og sal. Det har vore problem med utleigarane. Ein del folk ynskjer FNL-gruppa ut av lokalet, men ho har fått økonomisk stønad frå styret i Sauda Fabrikkarbeider Forening. Dei fleste kveldane i veka er det frå 15 til 20 som vitjar huset. Sauda FNL oppmoder andre grupper til å oppretta slike hus, og tek gjerne imot råd og kritikk.

Nixon må under- skrive fredsforlaget

Sidan PRR la fram sitt 7 punkt fredsforslag i juni '71 er det utdjupe to gonger, i februar og september i år. PRR sitt offisielle syn er at USA må respektere det vietnamesiske folket sine nasjonale rettar. Vietnam skal vere eit land utanfor all imperialistisk kontroll. Dei hevdar vidare at i Sør-Vietnam finst det i dag to regjeringar og hærar som står mot kvarandre. Desse må vere likt representert i ei nasjonal regjering, som skal skape einskap og fred i sør og gjennomføre frie val.

USA, DRV og FNL/PRR er i prinsippet einige om at fred i Vietnam skal basere seg på denne planen. DRV kravde at avtalen skulle underteiknast innan 1. november 1972, men dette vart ikkje gjort. USA har kome med talrike unnskyldningar for ikkje å underteikne avtalen, dei har åpenlyst prøvd å sabotere den. På bakgrunn av dette må vi i dag kunne krevje at den norske regjeringa skal leggje press på USAs regjering for å få dei til å underteikne fredsavtalen, og på den måten stoppe det vietnamesiske folket sine lidinger.

Vidare må vi kunne krevje at

den norske regjeringa innstiller all hjelp til, og bryt all forbindelse med Thieus regime i Saigon, at den anerkjenner den provisoriske revolusjonære regjeringa (PRR) som den einaste sanne representant for folket i Sør-Vietnam.

Resolusjonen vart vedteken av elevar til stade på filmkveld som FNL-gruppa ved Firda Gymnas arrangerte, 9. november 1972.

Resolusjon fra Fredrikstad FNL

Den fredsavtalen som det forhandles om i Paris, muliggjør en rettferdig fred for Vietnams folk. Et solidaritetsmøte samlet i Fredrikstad 3/11-72, vil på det innstendigste oppfordre den norske regjering til å medvirke til at USAs regjering og Saigon-regimet underskriver fredsavtalen nå.

USAs regjering kan ikke fortsette å sabotere fredsavtalen nå — ei heller Saigon-regimet.

Røde Kors med Vietnam-lotteri

Norges Røde Kors gjennomfører i disse dager et lotteri der inntektene skal gå til humanitær hjelp i Vietnam. Nå kan »Vietnam» både bety Nord-Vietnam, FNL/PRRs områder i sør, og Saigon-juntaens områder. At hjelpen vil gå til Nord-Vietnam og PRR/FNL, er en utmerket ting. Vil det gå penger til Thieu-regimets områder, er det ikke bra. Alle vet at hans regime er tvers igjennom korrupt, og alle vet videre at all nød der kunne vært lindret om noen av de amerikanske dollar-milliarder som sprøytes inn, hadde vært brukt til befolkningens beste. Thieu-regimet mangler ikke penger — men har ikke vist den ringeste politiske vilje til å ta ansvar for flyktninger og nøden i sine områder.

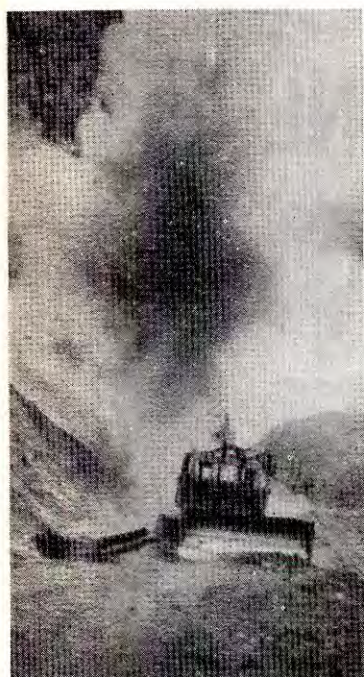
— Hvordan den prosentvise fordelingen til Nord-Vietnam, PRR og Thieu vil bli, er ikke fastsatt i skrivende stund, men vil bli bestemt når den endelige freds-slutningen forhåpentligvis foreligger, opplyser sjef for utenlands-

kontoret, Harald W. K o n o w.

Etter Solkoms syn skulle dette innebære en risiko for å brenne inne med pengene — dersom fredsslutningen skulle trekke i langdrag. Men pengene trengs nå, og de kan bidra til raskere fred. Midler til Saigon er indirekte støtte til et regime som står for krig, mens penger til PRR/FNL betyr aktivt å bidra til å presse fram en fredsslutning. Å gi pengene uavkortet til PRR og Nord-Vietnam tjener best fredens sak i dagens situasjon. Vi kan ikke forstå annet enn at Røde Kors er kommet i et dilemma slik at folk ikke vet hvor midlene går, når de kjøper lodd.

— Hvordan er deres syn på aksjonen »Solidaritet Norge-Vietnam», Konow?

— Personlig mener jeg det er en god ting. Jeg har forstått at inntektene går til PRR/FNL, og jeg har det beste inntrykk av de FNL-representanter jeg har truffet. Jeg har den fulle tillit til dem, og alt som kommer inn vil komme vel med!

Vu Tien De og hans kamerater rydder vegen etter et bombeangrep.

Offiserer og menige i Ingeniørbataljon 33, en helteavdeling, fortjener denne betegnelsen: » Menn med bomber over hodet og miner under bena. »

Skarpe lysglimt for over himmelen, fulgt av drønn fra bomber og eksplosjoner. Bulldoseren til Vu Tien De rystet.

»Veien er blitt blokkert av bomber fra B 52-fly«, ble det rapportert. Før røyken fra bombene hadde lagt seg, kröp ryddemannskaper fram fra sine skjulesteder under jorda og tok fatt på arbeidet. Tidsinnstilt bomber (som var innstilt til å eksplodere en stund etter at de hadde truffet bakken) gikk i lufta. Motoren på Des bulldoser ruste opp, – den viste sin tilstedeværelse og beredskap til handling.

Natten la seg over fjellene. Etter den første arbeidsøkta, trakk alle seg tilbake til jordhullene sine, unntatt disse tre: Vu Tien De, hans assistent Bui The Kha og avdelingsleder Tran Quoc Tri. Kha lyste opp veien for De slik at bulldoseren kunne arbeide, og den kjørte fram og tilbake; løftet og senket skuffen. Hauger med jord

ble kastet utenfor skråningen – som er jordras. Trestubber ble rykket opp. Fosforbiter fra bombene som ble plukket opp av skuffen på Des maskin, blusset opp.

Foran bulldoseren lå dype krater. Amerikanske fly strøk forbi på himmelen som var opplyst av lysbomber. På Des høyre side lå dype kløfter og på venstre side bratte stup. Den minste feil i manøvreringen ville sende bulldoseren ned i avgrunnen. En annen trusel var de tidsinnstilte bombene som når som helst kunne sende maskinen i lufta. Alt kunne hende – og de viste det. Men det var en ting de ikke ville la skje – at maskinen skulle stå stille og ikke kunne gjøre jobben sin!

Et krater ble fylt opp, så det neste, så ett til . . . Bulldoseren fortsatte å kjøre fram og tilbake. Plutselig sprutet en jordsøyle opp bare noen meter unna, – en tidsinnstilt bombe som de ikke

hadde oppdaget!

Bulldoseren ble helt begravd, men De klarte å krype ut før Tri og Kha nådde fram til ham. »Få tak i noen karer som kan rydde bort jorda«, sa han. »I mellomtida skal jeg ordne bulldoseren.« Alt ble gjort slik han ba om.

Nattens første aksjon ble vellykket gjennomført.

Des bulldoser hvilte nå i skuret sitt. De tok seg en matbit i kantina da han hørte en brakende eksplosjon. Han reiste seg, tørket svetten av panna og sa til Kha: »Kjør bulldoseren ut. Jeg skal gå og se hva som foregår.« Utenfor så han et krater i veien og et par lastebilsjåfører som ikke kunne komme over med bilene sine. De gikk bort til sjøføren og sa forsikrende: »Ett krater er ingenting. Vi skal fylle det igjen på et blunk.«

Bulldoseren kom dit med Kha bak rattet. De overtok, men i det samme falt en rekke bomber like i

nærheten. De to mennene kasta seg ned, og da bombinga var over, kjente de etter om de var skadet. »Det er stummende mørkt«, sa De. »Lys opp veien for meg, så skal jeg kjøre.«

Lyset var veldig svakt pga. støvskyene som føyk langs veien, og Kha senket lyset helt ned til bakken slik at De skulle se bedre. Et blendende lysglimt skar gjennom mørket fra en bakkekam i nærheten – en tidsinnstilt bombe igjen! Ekkoet av eksplosjonen hadde så vidt lagt seg da jorda igjen rystet – denne gang under tyngden fra bulldoseren. Etter en stund kunne Kha slukke lyset og avfyre et signalskudd, – veien var klar!

Jeg har møtt Vu Tien De i alt tre ganger, – første gangen har vi nettopp fortalt om. Den dagen hadde amerikanerne 18 tokter med B 52-bombefly, for ikke å snakke om 34 angrep med andre jetfly mot en »stålvei« i Truong

Et møte med **EN HELT** **FRA TRUONG SON**

*Tekst og foto : PHAM THANH
HOANG KIM DANG
og NGOC MINH*

Selv om Vu Tien De har blitt såret fem ganger ved dette viktige stedet på vegen til fronten, så har han aldri forlatt sin post.

Son-kjeden (Den vietnamesiske Cordillera).

Den neste gangen jeg traff ham, var De leder for en avdeling menige i en bataljon som var blitt utnevnt til «helteavdelingen». Avdelingen holdt en nøkkelposisjon som hadde opplevd 2000 dager og netter med harde bombetokter. Likevel var de stadig på frammarsj.

Da vi traff ham for tredje gang, var Des bulldoser allerede moden for et museum, den hadde hundrevis av sår fra bomber og patroner på kroppen. Men De og hans venner var uskadd og jobbet hardere enn noensinne.

Nå er De bataljonleder med ansvaret for en ingeniøravdeling med moderne utstyr. De fleste av de titall av dyktige bulldoserkjørerere som han har lært opp, er nå blitt avdelingsledere, betrodd ansvarlige poster på veiene som fører til fronten.

La amerikanerne legge alle slags hindringer på våre sjøer, elver og jungelstier. Våre forsyninger vil fortsatt strømme til fronten.

Fra venstre

*Den kvinnelige soldaten Le Thi Luoc sier:
»Vi må jobbe hardt for å være Vu Tien De's helteavdeling verdig.»*

Beinhard sjakk spilles i dette bombe-krateret.

RIS til fronten

av PHONG VU

Novellen er et utdrag fra «Account of Peoples War in South Viet Nam». Utdraget er trykt i Vietnam Courier nr. 369. Redaksjonen er interessert i reaksjoner på novellen, foruten at vi gjerne tar imot egne bidrag.

Mor Biec bøyde seg sammen og skled ned i det underjordiske skjulestedet. Tre skikkelser ventet på henne ved siden av ei svaiende petroleumslampe. De reiste seg for å gi plass. Hun satte seg stille på en benk som var svidd i den ene enden. Hun kjente igjen sekretæren i partikomiteen, Nhan, som var sjef for landsbymilitsen og en stridende i hjemmefronten.

Sekretæren som var en middelaldrende, pen mann, sa: «Mor, vi forbereder et stort slag. Hvor og når det skal begynne vet vi ikke. Våre overordnede forventer at befolkningen i landsbyen skal hjelpe til. Mannskapet vårt er beredt. Vi har nok av våpen og ammunisjon. Bare en ting mangler og dette har stor betydning. Uten det blir det verken felttog eller seier. Vi trenger ris!»

Den gamle damen satt stille, mens lyden «ris» syntes å fylle hele rommet. Ordet ga gjenlyd i alle skikkelsene. «Uten ris blir det verken felttog eller seier». Enda kunne ikke landsbyboerne kjøpe mer enn tre lon ris og en halv lon salt til hver familie på torget!

«Hvor mye trenger frigjøringen?», spurte kvinnen til slutt med følelsesladd stemme. «Tredve tonn ris», svarte sekretæren. Øynene hans stirret på det forsømte og mørke ansiktet til den gamle kvinnen. «Og ti tonn salt.» «Nok til å fylle et lager like stort som landsbytemplet,» sa hun for seg selv, mens hun regnet over hvor mye ris og salt dette var. «Når trenger du det?» la hun til.

«Om tjuefire dager, mor. Men dess før, dess bedre».

Ved soloppgang den følgende dag dro Ho Thi Biec til distriktsentret med kurven under armen. Hun var leder for agitasjon-propaganda gruppen som virket blandt fiendetropper i landsbyen T.T. Hun ble grepet av en vag usikkerhet og en slags ørhet for den store oppgaven de hadde tiltrodd henne. Veien lå nyasfaltert, sju meter brei og den strakk seg så langt øynene kunne se

inn i morgendisen.

Først på tilbakeveien ble hun stanset av politiet.

«Kvinne, hva har du i kurven din?» spurte den barteprydede politimannen.

«Noen få lon ris til familien min», svarte hun.

«Hvor mange?»

«Tre».

«La meg se».

En erfaren purk. Han stakk begge hendene ned i kurven til kvinnen, blingset med øynene og sa med fast stemme:

«Jeg skal banne på at det ikke er tre, men fem lon. Det skal sikkert være til Viet Cong. Jeg beslaglegger alt sammen!»

«Vær så snill og la være. Jeg har stor familie å mette. Ikke beskyld meg for å forsyne Viet Cong, når jeg har så mange munner å mette.»

«Du skal ikke forsøke å lure meg. Jeg sier ikke du har for mye ris sjøl. Men dette forhindrer ikke at du gjemmer litt unna til Viet Cong. Kvinne, sett fra deg kurven.»

Den gamle kvinnen ga ikke slipp på kurven. Men politimannen hadde allerede tak i kanten med de svære nevene sin, og med hele sin styrke sendte han den gamle kvinnen i grøftekanten med et gedigent spark. Deretter tørket han av hendene sin og gikk sakte tilbake til stasjonen som om ingenting var hendt.

Kvinnen kom seg forslått på beina og fant igjen kurven. Så begynte hun å

plukke opp korn for korn som lå strødd utover veien. Hun jamret og nedkalte forbannelse over amerikanerne og Thieu.

En ung soldat som tilfeldigvis kom forbi spurte forbauset: «Gode mor, hvem har sølt ut all risen din?»

«Å disse politimennene!» utbrøt hun. «Også jeg som har en sønn i hæren. Han ble innkalt for to år siden og etter det har vi ikke hørt noe fra ham. Hvor er han nå? Hvorfor kan han ikke være her nå, slik at han kunne se hvordan de tyranniserer mor hans? Å, gutten min, vet du ikke at de gjør livet uutholdelig for meg?»

Indignert bannet den unge soldaten. Sjøl hadde han ett eller annet sted ei mor som var like tålmodig og like fattig som denne kvinnen her. Også hun kunne i dette øyeblikk bli mishandlet av politiet.

«Kom mor, følg etter meg!» sa soldaten idet han hjalp mor Biec avsted. Jeg skal hjelpe deg slik at du kan kjøpe den risen du trenger.»

«Gudskjelov!» sukker hun. «Det er sjelden jeg møter en soldat i Thieus hær som er så hjelpsom mot folk som du. Hvor holder du til?»

«I garnisonen, mor.»

«Hvor lenge har du vært i hæren?»

«I seks måneder. Jeg er nettopp blitt overført hit.»

«Hva er navnet ditt, gutten min?»

«Cuong, mor. Mac Dinh Cuong.»

«Takk, gutten min. Gå tilbake til

garnisonen. Jeg vil besøke deg i morgen.»

Hun tok opp igjen arbeidet sitt med å plukke opp risen. Samtidig fordømte hun USA-Thieus forbrytelser i høye ordelag slik at soldatene som slentret forbi kunne høre det.

På den måten gjorde mor Biec det til en forbrytelse å nekte og la folk kjøpe ris.

Samtidig knyttet hun til seg en hemmelig kontakt midt i garnisonen. Alt gikk som agitasjon-propaganda gruppen hadde planlagt.

På ettermiddagen plukket hun de friskeste og peneste tebladene oppe i åskanten og pakket de inn.

Neste dag kledde hun seg i pene klær og med tepakken på hodet dro hun avsted til garnisonen. Under påskudd av å besøke sønnen, fikk hun slippe inn til ansvarshavende.

Ved å gi ham teen og spørre hvordan det sto til med helsa, familien, barna innnyndet hun seg etter hvert hos offiseren. Litt om litt fortalte hun om all elendigheten blandt befolkningen som nå var alvorlig truet av sult. Hun glemte slett ikke å fortelle om hvordan politiet hadde slått henne. Til slutt sa hun:

»Siden sønnen min er her i garnisonen, vil jeg ærlig og oppriktig fortelle at befolkningen som er fortvilet av sult og elendighet, vil ta parti for kommunistene. De vil ikke overgi seg ved å dø av sult. Hvis de får lov til å kjøpe ris nå, vil de være takknemlige mot dere. Hvis ikke, vil de finne tusen og en måte å skaffe det på. Da vil regjeringen miste både risen og respekten blandt folket.»

Etter ei stund smatra offiseren med tunga og sa:

»Javel. Dra tilbake og be folket ditt kjøpe så mye ris de vil. Hvis noen stanser dere, så la meg få høre det med en gang.»

Neste dag stimlet kvinnene fra landsbyen T.T. inn til byen med kurvene i stang over skulderen. De kjøpte ris og salt, noen fem spann, andre tre, så dro de hjemover mot landsbyen, en etter en.

Ved politistasjonen ble alt sammen beslaglagt. Mor Biec fortet seg til den militære garnisonen. Hun begynte å skrike høyt da hun kom til leirporten.

»Dette betyr sult for hele landsbyen,» ropte hun, »alt saltet og risen vi kjøpte med Deres tillatelse er beslaglagt av politiet! Forgjeves har jeg forsøkt å fortelle at De har fattet medynk med befolkningen og tillatt oss å kjøpe. Vet De hva de sa til meg: Hvem er den tosken som var tåpelig nok til å la dere kjøpe ris? La ham komme hit slik at vi kan ta ham i øyensyn.»

Forbannet skjøt offiseren tre skudd i været til alarm og ledet halvparten av soldatene til politistasjonen. Med geværet skuddklart brøt han seg inn på kontoret. Han brølte: »Hvem er det som vil ha tak i meg? Her er jeg!»

Politiet fikk seg en ordentlig overhøvling av soldatene. »Så kvinne, ta risen din. Vi skal se til at dere kommer hjem.»

Kvinnene skyndte seg å bære bort risen og saltet. Mor Biec takker øverstkommanderende. »Hadde det ikke vært for Deres hjelp, ville disse djevlene røvet all maten vår.»

Et øyeblikk etterpå gikk hun bort til politimannen og sa: »Vi er alle sultne, hver av oss har kjøpt en håndfull med ris. Du tok ingen hensyn til hva vi sa. Jeg er så lei for at soldatene har jult deg opp. Hvis du bare hadde lukket øynene og latt folk kjøpe ris så mye de trenger, ville de vært takknemlige mot deg.»

Politisjefen som fremdeles led under ydmykelsen, snurret:

»Er det ikke nok av den hjernevaskinga di nå, hæ? Bare vent, så skal du få din del av slaga.»

Den gamle kvinnen grep politimannen om armen og sa vennlig: »Du ser så snill ut, hvorfor bruke slike ord mot en gammel kvinne? Har ikke du en gammel mor som meg? Driv ikke gjøn med meg! Jeg har ikke spist et korn ris på to dager. Bare et lite slag og jeg vil falle sammen. Landsbyboerne er så sultne. De giftige kjemikaliene har ødelagt alt. Risåkrene, grønnsakhavene, alt er tilintetgjort. Det er ikke en gang et banantre igjen. Hva hvis jeg ber deg om en bolle ris?»

»Hvorfor ikke, jeg er ingen gjerrig-

(Fortsatt fra side 5)

I USA er det sterk irritasjon over at Nixon fullstendig har neglisjert Kongressen og handlet for eget forgodtbefinnende. Flere senatorer som tidligere støttet hans politikk tar nå skarp avstand fra ham.

Bombestans ble proklamert natt til den 30. desember. Forhandlingene i Paris vil gjenopptas den 8. januar. Nixons opprinnelige planer var en atskillig mer langvarig bombing. Alle områder og mål var gjenstand for uinnskrenket

knark», svarte politisjefen som hadde roet seg ned.

»Godt, vi er sønner og døtre av det samme landet, er vi ikke? Jeg visste du ikke ville nekte meg det. Men kunne du ikke gi almisse til alle i landsbyen? Folk kjøper litt ris og du nekter dem det!»

Bløtgjort av disse ordene, samtidig som han er redd for en ny omgang fra soldatene, sier politisjefen til slutt:

»Fortell landsbyboerne at de kan komme og kjøpe ris. Men be dem beholde risen sjøl, ikke gi den til Viet Cong.»

»Stakkars den som legger hånd på bare ett korn ris», sier kvinnen for å berolige ham.

På mindre enn tjuefire dager samlet kvinnene i landsbyen T.T. inn mer ris enn de trengte.

Offensiven begynte.

Frigjøringshæren slynget ut et voldsomt kuleteppe over de amerikanske artilleribaser. De tilintetgjorde en hel bataljon soldater. Siden de klarte å ødelegge et helt system av forsyningslinjer til amerikanernes »pasifiseringsområder», kunne hundretusener av vietnamesere reise seg, straffe de mest blodtørstige agentene og frigjøre et stort område.

lon — målenhet, tilsvarende en blikkboks melk

bombing, og bare verdensopinionens bastante reaksjoner og de store tap av fly har tvunget Nixon til bombepause. Totalt er (30. 12. 72) 76 fly skutt ned i tidsrommet 18. 12 – 30. 12., derav hele 33 B-52.

Også her hjemme har Nixons terrorbombing møtt bastant motstand. Det arbeides med en felles appell fra de norske politiske partier, fagbevegelsen og andreorganisasjoner, på like linje med fellesuttalelsen fra de svenske riksdagspartier der til og med høyre-partiene deltok.

Lørdag den 30. 12. arrangerte Solkom demonstrasjonstog der i følge NRK rundt 2 000 mennesker deltok. Vi nevner også at protesttog er avholdt i Stavanger (600 deltakere), Tromsø (200), Sauda (150 med ordføreren i spissen) og Moss (80). Nyttårsaften arrangerte Solkom/Vietnambevegelsen punktdemonstrasjon i Oslo utenfor USA-ambassaden. FNL-gruppene har vært i intens aktivitet landet over.

Solidaritetskomiteen for Vietnam vil slå fast at USAs terrorbombinger av Nord-Vietnam er en ytterst alvorlig opptrapping av krigen og utsetter det vietnamesiske folket for ytterligere store lidelser. Sykehus og boligområder er bombet med fullt overlegg. Disse handlinger er desperate handlinger fra en tapende part. Men Nixon vil ikke se nederlaget i øynene, og vil fortsatt forsøke å stable sin »vietnamiseringspolitikk» på beina. Sakens kjerne er det vietnamesiske folkets selvstendighet og uavhengighet – men det nytter ikke bombe vietnameserne til en løsning som gjør Sør-Vietnam til en amerikansk nykoloni.

Nok en gang har en bastant opinion stagget Nixon – men vietnameserne trenger også vår konkrete, materielle støtte. Gi til aksjonen »Solidaritet Norge – Vietnam», postgiro 21 08 26 !

*Får vi
presentere:
Sofus
Rimmereid,
71 år*

Pensjonist og FNL-aktivist

Vi traff Sofus første gang på et solidaritetsmøte for Vietnam hvor Sara Lidman talte. I en samtale vi hadde med ham ved en senere anledning fortalte han at han syntes møtet var interessant og at Sara Lidman hadde gjort et spesielt godt inntrykk på ham.

»Hun er en klok og modig kvinne som alltid taler de undertryktets sak. Selv for mange år siden, da det ikke eksisterte en så utbredt fordømmelse av USAs krigsforbrytelser som det gjør i dag, sto hun fram i protest og møtte følgelig mye motstand for det. De som forsvarer de undertrykte blir alltid utskjelt,» sier Sofus.

For Sofus er det å føle solidaritet med de svake og undertrykte en naturlig og selvfølgelig ting. Det henger sammen med hans bakgrunn og oppvekst. Han er født i 1901 på Vestlandet. Vokste opp som den yngste av 9 søsken på en liten gård. Foreldrene hadde ikke råd til å la ham fortsette på skole, så 16 år gammel dro han til sjøs. »Livet ombord kunne være temmelig tøft på den tida. De sterke hundset de svake. Forsøkte man å ta de svakes parti, ble man utskjelt.» 20 år gammel kom Sofus ut for orkan i Biscayabukta og brakk begge bena. De ble aldri helbredet. Han går i dag fremdeles rundt med to stokker. Årene fra 1922 til 1924 tilbrakte han på et sykehus i Spania, hvor han lærte seg å

snakke flytende spansk. »Forholdene i Spania på den tiden var elendige. Mye fattigdom. Jentene på sykehuset måtte jobbe i umenneskelig lang tid bare for å få råd til å kjøpe seg en ny kjole.»

Sofus har ikke vært redd for å stå fram å vise profil. I 1949, mens det var i gang en underskriftskampanje mot at Norge skulle gå inn i NATO, skrev han et personlig brev til regjeringen med sin protest.

— Vi har aldri hatt noe i NATO å gjøre, sier Sofus, og nå er det enda mindre grunn til å være medlem når vi ser hvordan USA terroriserer det vietnamesiske folket og ødelegger landet deres.

Hva slags trygghet kan Norge føle i NATO når vi ser hvordan USA »støtter» medlemsland som Hellas og Portugal. Støtten kommer til korrupte makt-havere som ønsker å hindre folkets frigjøring. Portugal hadde aldri klart å føre kolonikrigen i Afrika uten økonomisk støtte fra USA.

Sofus er en meget aktiv og interessert mann som ikke lar tiden gå ifra seg. Nå vil han gå igjennom Solkoms studiesirkel om Vietnam. Tidligere har han vært gjennom utallige kurs i Friundervisningen, som spansk, klassisk gresk, russisk, tysk, engelsk, geologi, bokbinding, for å nevne noe. Han har også i voksen alder tatt handelsskolen og

realskolens pensum i matematikk med beste karakter.

Sofus tror på muligheten for en fredsavtale i Vietnam. — Opinionen imot krigen er stor i USA og resten av verden. Nixon blir nødt til å bøye av til slutt. Høyst sannsynlig blir avtalen underskrevet i januar før Nixon blir innsatt som president. Apropos presidentvalg. Når en mann som Nixon kan bli valgt til president, så viser det at USA ikke er noe demokratisk land. Formelt er det nok i orden, men når en kandidat er nødt til å rutte med millionbeløp for å kunne drive valgkampanje, så viser USA seg mer som en pengemakt. De industrigrener som tjener på en fortsatt krig i Vietnam kan støtte økonomisk den kandidaten som de er sikre på vil føre en politikk som passer dem. Dette kan da umulig kalles demokrati.

— Selv om det skulle bli fred, ja enda mer da, trenger Vietnam vår støtte. Tenk bare på hva det må koste å bygge opp igjen landet etter det det har vært utsatt for av bombing og miljøødeleggelse.

Innsamlingsaksjonen »Solidaritet Norge—Vietnam» er en tverrpolitisk støtteaksjon. NRK bør hjelpe til med pengeinnsamling, slik som Røde Fjæraksjonen i Fjernsynet. Å støtte Vietnam er noe alle kan gjøre. Unge og gamle.

Trø ikkje i graset, Nixon

Kom, Nixon
og Johnson
og ta meg i hendene
så skal eg føre dykk
varsamt fram
gjennom landet mitt

Bry dykk ikkje om
at hendene mine
er vansira og stygge
Trøyst dykk med
at dei fleste døyr
av napalm

Kom, la oss gå
gjennom dødens landskap
Som de ser
passar landet godt
til dei døde

Eit av desse
mange millionar krater
er mitt
Det skal eg syne dykk
for det er alt eg eig

Der var heimen min
Der levde kona mi
og barna mine
Nå er det berre eit hol
fylt med vatn
og malariamygg

Kom nærmare, Johnson
Pass deg
for den vesle tingen der
Trø ikkje i graset, Nixon
Du veit ikkje kva farer
graset kan skjule

Gå bak meg
Trø i sporene mine
for eg kjenner betre
både dei klete og uklete egg
til dei store, bråkande rovfuglane

Vi er framme
Her var heimen min
og her vil eg bli
Så får de to
ta dykk tilbake
åleine

Men sitt først ned
for her kan de
på nært hald
tenke over begrepa
ære, mot og prestisje

Ole Bjerke

Terror mot politiske fanger

Mellom 200 000 og 300 000 politiske fanger sitter i dag i Thieus fengsler i Sør-Vietnam under umenneskelige forhold. Det dreier seg om motstandsfolk av ulike slag: patrioter, kommunister, religiøse, FNL-folk og nøytralister. Alle kan mistenkes for å være »Viet-Cong», og alle motstandsfolk av Thieus diktatur truer hans regime, og må gjøres »ufarlige».

Thieu frykter hva som kan skje når Vietnam en gang får fredelige tilstander og fangene må slippes fri. Hemmelige planer om masseutryddelse er avslørt. »Lempelige tiltak» skal settes i verk overfor militære og sivile fengslede som Saigon ikke kan tvinge over på sin side. En tale av Thieu den 24. oktober bekrefter at planen er et faktum: utryddelse av alle »Viet-Cong» ble slått fast, og denne betegnelsen omfatter alle motstandere av Thieus diktatur. Siden oktober 1972 er det utfordigst lover som fastslår livsvarig fengsel eller dødsdom for de som antas være »Viet-Cong». Det er allment kjent at tortur og umenneskelig behandling finner sted i fengslene og konsentrasjonsleirene. Den 25. oktober 1972 slår »Den Internasjonale Foreningen av Demokratiske Jurister» i Brussel fast at tortur og henrettelser finner sted i alle de 1000 fengslene til Thieu-regimet. Seneste kjente tilfelle var i Phu Quoc der rundt 100 kvinner ble meiet ned.

Både fengslingsmetodene, fangebehandlingen og Thieus lover er stikk i strid med alle internasjonale regler.

I Danmarks folketing ble det lagt fram en protokoll fra Amnesty International der antallet politiske fanger anslås til 200 000. Det ble krevd at den danske regjering bidro til å avverge massedrap, og statsminister Anker Jørgensen uttalte at den danske regjering ville

Nixon gjenvälgt

Så ble det som ventet fire nye år med Nixon. Til gjengjeld styrket det Demokratiske Partiet sin stilling i Senatet og Representantenes Hus. På sin side har Nixon foretatt store utskiftninger i hele administrasjonen – en rad nye »nixoner» har besatt viktige stillinger.

Kanskje det mest bemerkelsesverdige ved valget var at deltakelsen bare var 56 prosent, det laveste tallet på 24 år. Om det skyldes uenighet med Nixons politikk, men også manglende tillit til McGovern – altså hjemmesittere, eller rett og slett laber interesse og likegyldighet overfor valg-showet, strides kommentatorene om.

Vi skal bare slå fast at Vietnamkrigen ble en sentral sak i innspurten. Presset fra opinionen tvang alle kandidatene til å gjøre klinkende klart sitt syn på krigen. Derfor måtte Nixon love dyrt og hellig på TV-skjermen dagen før selve valget, »at en avtale som gjør slutt på Vietnamkrigen og bringer hjem alle tropper og krigsfanger snart ville bli oppnådd.» Men det var jo nettopp det samme løftet han kom med for fire år siden. Nixon har siden da hatt atskillige sjanser til å innfri dette. Det vil innebære å ta fredsavtalen alvorlig og omsider gi de indokinesiske folkene anledning til å bestemme sin framtid selv, gi dem uavhengighet og respektere deres selvbestemmelsesrett nå og for all framtid!

handle hurtig for å bidra til »at det fryktelige ikke skjer.»

På møtet for de nordiske sosialdemokratene i Oslo ble det slått fast at alle fanger, både krigs- og politiske fanger måtte ble frigitt.

En må spørre seg hva den norske regjeringen har foretatt seg. I skrivende stund *ingenting*, og det med en statsminister med »høye etiske idealer».

I slutten av november oppfordret PRR til protest mot Thieus planer. Vi vil også oppfordre regjeringen til å ta klar avstand slik at masseslakting i Thieus fengsler ikke finner sted!

Fanger i sine tigerbur på djeveløya Con Son

Dominoteorien før og nå

USA er i realiteten slått i Vietnam. Likevel skal en være forsiktig med å rope om fred. Freden i Vietnam må sikres — og hva med USA-imperialismens posisjoner i det øvrige Indo-Kina

La oss se på utsiktene i Sørøst-Asia i lys av den såkalte dominoteorien, lansert av president *Eisenhower* på en pressekonferanse i begynnelsen av april, 1954:

»Indo-Kinas strategiske betydning belyses ved å se på det fallende domino-prinsippet. Hvis noen setter opp en rekke dominobrikker, og velter den første, er det sikkert at også den siste vil velte.» Den 7. mai, 1954, skriver Pentagons talerør, »US News & World Report»:

»Mye av den ikke-kommunistiske verdens skjebne» viste seg i disse dager å være tilknyttet skjebnen til en avsides fransk utpost (Dien Bien Phu, akkurat slått militært av Viet Minh-troppene — FV. anm.) i de dampene indokinesiske jungler. . . Hvis denne utposten falt, da ville alt falle — som en rekke med kort. . . Hele Asias skjebne, medregnet Japan, var knyttet til Dien Bien Phus skjebne. . .»

Vi følger dominoteoriens videre gang i amerikansk historie, og stopper ved president *Kennedy*:

». . . Kennedy fant snart seg selv i den situasjon at han ikke lenger satte spørsmålsteget ved Eisenhower-Dulles' politikk som han hadde arvet — inbefattet »dominoteorien», men at han adopterte den.»

». . . Vietnam utgjør hjørnesteinen til den frie verden i Sørøst-Asia, nøkkelsteinen i hvelvingen. . .» sa Kennedy i 1956.

». . . Kennedys rådgivere svelget hele Eisenhowers 'dominoteori', heter det et annet sted.

Med andre ord: Falt Vietnam, ville Indo-Kina falle — vel og merke ut av USA-imperialismens klør, tilsørt ved det brave ordet »den frie verden».

Kan vi finne igjen »dominoteorien» i dagens politikk? Jo, hør hva tidligere admiral for USA-styrkene i fjerne Østen, nå rådgiver for sjefen for flåtestyrkene, J.S. McCain sier i oktober 1972: »Spørsmål til McCain: I tilfelle av en avtale om å slutte krigen i Vietnam, ville det fremdeles være tilrådelig for USA å bruke basene i Thailand?

McCain: Ja. Vi trenger sikre oss adgangen til noen av disse basene fordi en slutt på krigen mellom Nord- og Sør-Vietnam ikke vil bli slutten på kampene i resten av Sørøst-Asia. Ved den nordøstre og nordre grensen av Thailand, f. eks., er kommunistene i bevegelse. Det det virkelig gjelder nå er Thailand, fordi hvis Thailand noensinne

og Sørøst-Asia? Vi må alltid huske at USA først og fremst er en imperialistisk supermakt som ikke gir fra seg noe uten at de tvinges til det.

Visepresident Nixon i Vietnam i 1953, det tidsrommet da Domino-teorien ble lansert.

faller, kunne kommunistene ta hele den Sørøst-Asiatisk halvøya. Thailand er nøkkelsteinen for hele området. Vi må ikke oppgi vår rolle som makt i Stillehavet . . .»

». . . vi har fortsatt effektive og mobile luft- og sjøstridskrefter, og evnen til å flytte hurtig uten å være bundet til noe spesielt land . . . (i hele Asia)»

». . . Jeg tor ikke det er i vår interesse å trekke oss ut av noe som helst sted i verden hvor vi er nå. Vi er en verdensmakt, enten om vi ønsker det eller ikke. . .»

Sier altså tidligere admiral McCain.

Vi gjenfinner altså »dominoteorien» — denne gangen overført til Thailand. Men det er ikke dermed sagt at Vietnam er gitt opp! Det voksende amerikanske militærapparatet i Thailand skal både

settes inn mot frigjøringsstyrkene her, og vi må huske at Thailand hele tida har vært et viktig utgangspunkt for bombe-krigen i Vietnam og Laos. New York Times kan da også opplyse: »For å avskrekke Hanoi fra å true med eller utføre en invasjon i Sør-Vietnam, . . . vil en del jagerbombere bli opprettholdt så lenge det skal være ved en eller to baser i Thailand — samt noen transportfly»

Om en skjærer gjennom vrøvlet om »invasjon» og »Hanoi», står det klart at USA vil bruke ethvert påskudd til å bombe på nytt, og det må vi ha klart for øyet! Det vietnamesiske folket må sikre seieren — på nytt og på nytt — mot USA-imperialismens inngrep i videste forstand. Fortsett støtte til PRR — postgiro 21 08 26!

Studieartikkel:

» Anta at vi mistet Sør-Vietnam »

I disse dager foregår det en hektisk virksomhet for om mulig å få en slutt på krigen i Indo-Kina. Fra USAs side blir det hevdet at det viktigste for dem er å få en fred med ære. Man skal kanskje ikke undervurdere dette med den amerikanske æren, men vi vil hevde at det er andre og økonomiske hensyn som er de viktigste hinder for en varig fred i Vietnam. I

USA har vist interesse for Vietnam i flere tiår. De støttet Frankrikes kolonikrig med 80% av de totale utgiftene i tidsrommet 1950–54. Og det var ikke for ingenting de brukte store mengder dollar for at Frankrike skulle kunne beholde sin posisjon. *»Et av verdens rikeste områder ligger åpent for vinneren i Indo-Kina. Det er årsaken til den voksende interessen fra USAs side. . . . Tinn, gummi, ris og viktige råvarer er hva saken dreier seg om. USA må holde området – uansett hva det måtte koste.»* Dette skrev *»US News & World Report»*, Pentagons talerør, 16. april 1954 i en artikkel med den betegnende tittelen: *»Hvorfor USA risikerer krig for Indo-Kina.»* Vi merker oss at artikkelen er skrevet før Geneveforhandlingene som var i juli 1954, og like før franskmennene led nederlag. Den samme artikkelen gjengir uttalelser fra daværende president Eisenhower som angir de samme grunnene til at Indo-Kina må holdes for enhver pris.

Dette forklarer hvorfor USA unnlot å undertegne Geneve-avtalen i 1954, en avtale som skulle garantere Vietnams selvstendighet og uavhengighet. I stedet innsatte de Ngo Dinh Diem som diktator over Sør-Vietnam. Han var spesielt trenet opp i USA til sin oppgave, nemlig åpne landet helt for amerikanske interesser. Valgene, som Geneve-avtalen for-sikret om, ble aldri holdt.

AMERIKANSK RÅDERETT

Et helt avtaleverk ble etter hvert bygget opp mellom USA og Sør-Vietnam (Diem) for å sikre framtidig kontroll og utbytting fra USAs side. Disse avtalene la det formelle grunnlaget for utbyttingsforholdet. På denne måten unn-gikk amerikanerne militær intervensjon for å sikre sine interesser. Det var først seinere at det ble aktuelt med regulære styrker.

Ganske kort og summarisk skal vi se på noen av disse avtalene – de fleste er innbefattet i traktatene TIAS 2346, 2623, 3640 og 3641.

– Ved økonomisk hjelp i form av varer skal varetypen og prisen bestemmes av USA alene. Dvs. at f.eks. konkurranse fra andre ute-lukkes.

– Regjeringen i Vietnam forplikter å utvikle sin økonomi på et for USA sunt grunn-lag, ellers blir ingen hjelp gitt.

– Regjeringen i Vietnam forplikter å gi løpende rapporter om landets politiske, øko-nomiske og sosiale virksomhet til USA slik at USA kan vurdere denne virksomheten ut fra sine hensyn og eventuelt gripe inn.

– Regjeringen i Vietnam skal plassere sine inntekter fra salg av amerikanske varer i et spesielt fond, The Counterpart Fund (CP-

denne artikkelen vil vi prøve å belegge vår påstand ved å vise hvilken avgjørende rolle Sør-Vietnam spiller for den ameri-kanske imperialismen. Vi kommer altså til å ta utgangspunkt i Sør-Vietnam og påvise at landet med sine 17 mill. innbyggere og store råvareforekomster betyr mye for amerikansk imperia-lisme. Så mye at USA ikke vil gi fra seg landet godvillig.

fondet). Pengene fra dette fondet kan bare brukes etter tilsagn fra USA. Dette betyr i praksis at USA i stor grad kontrollerer Viet-nams økonomiske og politiske liv ved hjelp av dette fondet.

– Regjeringen i Vietnam er forpliktet til å eksportere råvarer og halvfabrikata til USA dersom USA trenger slike varer og Vietnam har dem.

– Amerikanerne har full kontroll med Viet-nams Nasjonalbank (et amerikansk produkt).

– Varer fra USA skal ha spesielle toll- og avgiftstariffer som er mye lavere enn varer fra andre land. Visse varekategorier skal innføres avgiftsfritt, f.eks. ris, sukker, hvete og melke-pulver. (Legg merke til at dette er vareslag som Vietnam har forutsetninger for å holde seg selvforsynt med.)

– Etter et prinsipp om gjensidighet skal varer som er laget i USA og som selges i Vietnam ikke kunne produseres i Vietnam. Det omvendte gjelder for vietnamesiske varer på det amerikanske marked. Men dette siste fungerer selvsagt ikke så lenge Vietnam ikke har noe nevneverdig å selge på det ameri-kanske marked.

– En spesiell avtale av 17. juni 1958 an-

gående overskudd av landbruksvarer åpner mulighet for USA til å selge sine overskudds-lagre på det vietnamesiske marked til høye priser.

Med alle disse lover er USA fullstendig herre over Vietnams økonomi. Landet ligger full-stendig åpent for amerikansk eksport – det representerer et stort marked med sine 17 mill. mennesker.

For å sikre at utenlandsk kapital, spesielt amerikansk, skal se på Vietnam som et til-trekkende sted å investere sin overskudds-kapital, utferdiget Diem en spesiell lov 5. no-vember 1957. (Liknende bearbejdede lover fulgte siden.) Der gis det bl.a. følgende for-delers og garantier: Ingen nasjonalisering eller konfiskering uten skikkelig kompensasjon, ingen avgiftsplikt de første årene, eksport-subsidier, fri utførsel av kapital, garantier mot krigsrisikoer.

Med andre ord: amerikansk monopolkapital kan ikke finne et mer vennligsinnet regime enn Saigonjuntaen – en junta som gjennom sitt lov- og avtaleverk har lagt Sør-Vietnam fullstendig åpent for utbytting og utplynd-ring. Og disse fordelene må man alltid ha i bakhodet når man vurderer muligheten for fred i Vietnam.

Motiv fra Saigon havn: I USA-imperialismens favntak

Den sør-vietnamesiske »Utviklingsbanken for landbruket». Et bedre navn hadde vært Avviklingsbanken for landbruket. Vietnam som før siste verdenskrig var et stort kornkammer, må i dag importere mesteparten av sine matvarer

AMERIKANSK »HJELP»

Den amerikanske »hjelp» har i hovedsak hatt to former. For det første en ren militær hjelp som har til hensikt å bygge opp et forsvar i Vietnam som kan (var ment å skulle) sikre profitten til de amerikanske selskapene. Milliarder av dollar har vært investert for å sikre utbyggingen militært.

Den andre formen for »hjelp» har bestått i å oversvømme det vietnamesiske marked med amerikanske varer (ofte fra overskuddslagre). Vi skal se litt på to typer av slik utbyttings-»hjelp», såkalt »kommersialisert hjelp» og »mat for fred» (amerikanske betegnelser).

»Kommersialisert hjelp» gis i form av varer. Men »hjelpen» gis under klare betingelser utarbeidet av USOM (US Operation Mission) som kontrollerer hjelpen. Varetypen, kvantumet, prisen og leveringstiden bestemmes av USOM. I tillegg bestemmer USOM hvilke land som skal gi hjelpen (som oftest USA).

All hjelpen skal fraktes med amerikanske skip selv om fraktene er mye høyere enn hva skip fra andre land tar. Dersom varene må lagres i mer enn 90 dager, forlanger USOM høye bøter.

Mesteparten av denne hjelpen består av varer beregnet på konsum (mat, klær etc.). Dette er varer som selges lett og i stor skala. Dette salget er ment å skulle gi den vietnamesiske staten store inntekter. Forklaringen på dette gir oss også svaret på hvorfor det heter »kommersialisert hjelp».

De (private firmaer f.eks.) som vil importere varer til Sør-Vietnam gjennom dette »hjelpesprogrammet» må plassere importsummen i CP-fondet som er ment å være et statsfond, som den sør-vietnamesiske staten skal ha hånd om. Men i praksis er det USOM som disponerer fondet. Ingen kreditter kan frigis med mindre USOM gir sitt samtykke. Og når penger først bevilges er det som regel til militære formål.

Fra 1955–69 dekket denne »hjelpen» 72% av statsinntektene i Sør-Vietnam – en hjelp

som altså består i å øse amerikanske varer, for det meste klær, inn på det sør-vietnamesiske marked. Varer, som vi skal se siden, Sør-Vietnam sjøl ville vært i stand til å produsere dersom de var herrer i eget hus (dvs. nasjonal selvstendighet).

Det andre »hjelpesprogrammet» – »mat for fred» (Food for Peace) – er kommet i stand for å finne marked for amerikanske overskuddslagre av landbruksprodukter. »Hjelpen» består bl.a. av salg hvorav overskuddet går til CP-fondet, som kontrolleres av USOM. *For kuriositetens skyld kan det nevnes at det fra 17/6–58 til 21/3–66 ble inngått avtale om en del av dette programmet om salg av ris(!) for 71,8 mill. dollar.* Mesteparten av inntektene »hjelpen» bringer den sør-vietnamesiske staten går til militære formål. Fra 1955–70 brukte USA 1,1755 milliarder dollars på denne måten for å »vinne hjertene og sinnene» til de vietnamesiske bøndene og å »lette problemene skapt av det amerikanske landbrukets produktivitet, redusere overskuddslagrene, øke inntekten og kjøpekraften til farmerne . . . og gi gode inntekter til (den amerikanske) handelsflåten.» (A. Schlesinger: A Thousand Days s. 481).

USOM

Kontrollen med alle milliardene av dollar som etter hvert er blitt sprøytet inn i Sør-Vietnam, ligger hos USOM – en kontroll som i sin tur har innbrakt millioner i profitt til de amerikanske monopolselskapene. Vi har allerede fått et lite innblikk i USOMs virksomhet i Sør-Vietnam. USOM sprer sine fangarmer og følehorn til alle samfunnets aktiviteter som det kontrollerer i nært samarbeid med (selvfølgelig) CIA: finanser, uten- og innenriks-handelen, landbruket, utplyndringen av naturressursene, industri og gruvedrift, kommunikasjonen, arbeidslivet, skoleverket, administrasjon, byplanlegging, div. tjenester etc., etc.

USOM forbereder utplyndringen av landet gjennom planer, prosjekter og programmer:

– legger opp politikken til hver enkelt sektor og bransje i det sør-vietnamesiske samfunnet.

– gjør undersøkelser av kulturell, politisk, sosial og økonomisk art.

– USOM bestemmer betingelsene for å gi kreditter.

De samme menn nært knyttet til Saigon-regjeringen som »rådgivere», gir »råd», organiserer og bestemmer.

M.a.o. kontrollen er total. USA-imperialistene har utviklet et viktig redskap i sin tjeneste. Reuter bemerket 21/1–67 at »dette organet er i virkeligheten en parallellregjering som gjennomsyrrer det sør-vietnamesiske samfunnet mer og mer. Denne faren blir mer og mer truende; på denne måten skapes en nykolonialisme som er tilsynelatende forskjellig fra – men i virkeligheten lik – den franske kolonialismen».

UNDERGRAVELSE AV NASJONAL PRODUKSJON

I tidsrommet 1955–70 brukte USA 6,7 milliarder dollar til å dekke eksporten til Sør-Vietnam – en eksport som har ett formål: å gjøre amerikanske monopoler, banker, farmere, redere etc. rikere og å legge Sør-Vietnam mer og mer under direkte amerikansk kontroll – både økonomisk, politisk, kulturelt og militært.

Litt statistikk viser hvordan eksport/import-situasjonen er i forholdet til USA: i 1970 ble det beregnet at importen fra USA beløp seg til 800 mill. dollars, mens eksporten til USA var kun 20 mill. dollars!

Sør-Vietnam kan ikke sjøl bestemme hva de vil importere. Så tidlig som i april 1957 sa Ngo Dinh Nhu, Diems bror, som da var en av de ledende i regimet: »Vi blir ikke spurt til råds om hva vi trenger, og vi blir neddyngnet med alle slags varer.» Sør-Vietnam er i realiteten et stort marked for amerikansk-produserte varer.

Øg et slikt forhold får selvfølgelig konsekvenser for landets egen produksjon. Sør-Vietnam er i hovedsak et jordbruksland – favorisert av tropisk klima og økologiske betingelser. Vi kan finne alle slags tropiske vekster der: ris, mais, bomull, sukkerrør, tobakk, morbær, te, kokosnøtter, hamp, gummi, pepper, grønnsaker, frukt, rikt med fisk og krepssdyr i elver og sjøer. En gang blomstret husdyrholdet. Før 2. verdenskrig eksporterte Vietnam matvarer i store mengder. Men etter at amerikanerne begynte med sine »hjelpesprogrammer», er det stadig gått nedover. Eksporten er forvandlet til import. Vietnam som en gang var et kornkammer på denne kloden, er i dag et underskuddsområde på disse produktene. Risproduksjonen kan her være et talende eksempel: Før 2. verdenskrig var riseksporten årlig på omtrentlig 5 mill. tonn. I 1958 var eksporten på 150 tusen tonn, og i 1969 måtte landet importere 650 tusen tonn!

Sukkerproduksjonen måtte man etter hvert brenne fordi det ikke fantes marked for den. I 1968 var det dyrkede sukkerareale bare halvparten så stort som det areale som ble brukt til sukkerdyrking i 1965!

Landbruksproduksjonen var før grunnlaget for en nokså betydelig industri i Sør-Vietnam. I dag finnes denne industrien nesten ikke. De varene som denne industrien produserte,

importeres i stedet fra USA. De to viktigste industrigrenene av denne typen – sukker- og tekstilindustrien – kan stå som tydelige eksempler på hva amerikansk «hjelp» betyr:

I sukkerindustrien måtte tusenvis av hand-drevne raffinierier stenge dørene pga. problemer med markedet: F.eks. i 1941 produserte sukkerindustrien 20 372 tonn raffinert sukker og 17 000 tonn råsukker. I 1957 var det bare mulig å få solgt 4000 tonn.

Tekstilindustrien kunne ha produsert 180 millioner meter bomulls- og silkeprodukter – nok til å dekke landets eget behov og enda til eksport. Denne industrien er imidlertid blitt hardest rammet. 21/4–67 skrev «Ukebulletinen til Saigons Handelskammer»: «200 000 vevstoler står ledig, tusenvis av arbeidere og håndverkere er sagt opp, milliarder av piastre er investert til ingen nytte». Konfrontert med 70 mill. meter stoff (til klær) importert hvert år som ble solgt til 2/3 av prisen de lokale produsentene kunne tilby, «forble 30 mill. meter handlagde stoffer usolgt.» (Reuter, 1/3–67).

En liknende utvikling har funnet sted innenfor f.eks. papir- og tobakksindustrien.

Det skulle være unødvendig å peke på hvem som tjener på at Sør-Vietnam blir tvunget til å nedlegge sin egen produksjon på denne måten og omgjort til marked for amerikansk monopolkapital. Vietnameserne har i hvert fall ingenting å tape ved å kaste amerikanerne på sjøen.

INVESTERINGSMULIGHETER

Som vi tidligere har vært inne på, er forholdene lagt til rette på en «fordelaktig» måte for private investeringer i Sør-Vietnam. Likevel! har disse stort sett latt vente på seg. Det er først og fremst i utbyggingen av kommunikasjonsnett (motorveier, broer etc.

for å lette de militære operasjonene) og i byggingen av marine- og flybaser, de amerikanske selskapene har hentet de store profitene. F.eks. RMK som har hatt opptil 50 000 ansatte og bygd forskjellige slike ting til en samlet verdi på over en milliard dollar.

På det rent industrielle plan opptre amerikanerne bare i fellesskap sammen med sør-vietnamesiske kapitalister, f.eks. innenfor farmasøytisk industri (eks. Van Lang Pharmaceutical Co.) og meieriproduksjon (Foremost Dairies of Viet Nam). Profitten som disse få amerikanerne har høstet, har imidlertid vært betraktelig.

Selv om private investeringer stort sett er uteblitt, er forberedelsene lagt for at de skal strømme til når (hvis) forholdene er blitt mer «stabile». En rekke undersøkelser har vært gjort for å kartlegge naturrikdommene i Sør-Vietnam og mulighetene for å hente profitt: Carter Goodrich (1957) undersøkte mulighetene for utstrakt utnyttning av jorda, skogen og sjøen (fisk) og skrev bl.a.: «... betingelsene er meget gode for dyrking av gummitreet som er av uvurderlig verdi.»

Johnston (1959) undersøkte mulighetene for å bygge opp en lettindustri.

ECAFE (FN-organ!) utarbeidet en plan for utnyttelsen av Mekongdeltaet – bl.a. en plan som gikk ut på å utnytte Mekong-floden som kraftkilde. Av de planlagte dammene og kraftanleggene er en del ferdige. Det største (i Laos) forsyner USAs enorme flybaser i Thailand med elektrisitet.

En gruppe til skal nevnes i denne sammenheng: Lilienthal–Vu Quoc Thuc-gruppen som har planlagt et «utviklingsprosjekt» som trenger 5 milliarder dollar for å kunne realiseres. «Utviklingen» skal skje innenfor bl.a. jordbruk og foredlingsindustri. (Gjett hvem som skal «utvikles»). Lilienthal (rådgiver i

etterkrigsutvikling i Vietnam) har også utarbeidet planer for Mekongdeltaet (1968) «som er det mest verdifulle landområdet som eksisterer i verden. Det kan ved hjelp av moderne teknikker bli gjort enormt mye mer produktiv.» Teknikkene det er snakk om er innviklede overrislingsanlegg, damanlegg, pumpestasjoner og gjødslingssystemer. Den alminnelige bonde i Sør-Vietnam har ikke råd til slike anskaffelser. De som tjener på slike prosjekter er derfor først og fremst amerikanske entreprenører, monopoler og banker.

En annen ting som gjør det fordelaktig å investere i Sør-Vietnam, er den billige arbeidskraften – ofte er lønnene bare en femtendel av hva amerikanske arbeidere får. Dessuten er arbeidskrafta mye mer konsentrert og lett tilgjengelig enn i de fleste andre såkalte u-land. Den japanske økonomen Masataka Ohta har pekt på en ting til: «Sør-Vietnams folk er dessuten sine naboer helt overlegne når det gjelder arbeidsdyktighet.»

RÅVARER

Til slutt skal vi peke på det som antakelig er rosinen i polsa for amerikansk storindustri – nemlig Sør-Vietnams store forekomster av viktige råvarer som metaller og olje.

USA blir mer og mer avhengig av import av råvarer. US News and World Report skriver 4. desember 1972 følgende:

«Så seint som 1963 eksporterte USA mer mineraler enn de kjøpte fra andre land. Men i 1964 begynte USA å kjøpe mer utenlandske råvarer enn de skipet ut. I 1969 manglet USA mineraler til en samlet verdi av 4 milliarder dollar.

USA er i dag avhengig av andre land for å få 22 av de 74 energiløse mineralene som er nødvendig for et moderne industrielt samfunn.»

Cam Ranh havn. En gang var dette Vietnams mest idylliske strandområde. Utbyggingen av denne havna var et ledd i det såkalte infrastrukturprogrammet (bygging av bl.a. veier og havner) for Vietnam. Programmet skulle bl.a. lette innførselen av amerikanske varer slik at den vietnamesiske egenproduksjonen lettest mulig kunne undergraves.

Skal fortsatt krigføring og terrorbombing bli den eneste »fredsgarantien» for USA ?

Hvilken rolle kan så Sør-Vietnam spille i dette bildet? I 1952 skrev New York Times at Vietnam kan eksportere tinn, wolfram, magesium, kull etc. – og disse produktene brakte franskmennene 300 mill. dollars hvert år før 2. verdenskrig. »Det tinn og wolfram som kommer derfra og som vi setter sånn pris på, ville ikke lenger komme» (hvis vi taper Indo-Kina), sa president Eisenhower i 1953. Wolfram som er et nødvendig metall i stålproduksjonen, begynner å bli mangelvare for USA. I tillegg kan man helt sikkert regne med at det fins skjulte naturrikdommer der også fordi landet ennå ikke har vært skikkelig geologisk undersøkt. Et eksempel på at dette kan være tilfelle er de store oljefunnene som er gjort i det siste. Amerikanske eksperter har uttalt at USAs egne oljefelt (i USA) blir å regne som et frimerke på en elefantrygg sammenliknet med områdene langs kysten av Sørøst-Asia. Den amerikanske geologen J. Gault hevder at det fins mer olje der enn

det som totalt produseres av den vestlige verden» (Le Monde, 8. jan. 1971).

President Thieu har i en hemmelig avtale med USA – den såkalte lov nr. Okk-70 om utvinning av olje» gitt amerikanske konserner ubegrensede rettigheter til avgiftsfri boring og utførsel.

Når vi i tillegg vet hvilken enorm betydning oljen spiller som energikilde for USA (70% av alle amerikanske investeringer i den såkalte tredje verden er i olje), skjønner vi at kontrollen med oljefeltene er av uvurderlig betydning.

SOLIDARITET NORGE-VIETNAM

Ut fra dette skulle det gå klart fram at USA ikke vil gi fra seg kontrollen over Sør-Vietnam frivillig. De kontrollerer alle landets virksomheter, markedet og naturrikdommene. Dette perspektivet må en aldri glemme nå når all oppmerksomhet rettes mot det som skjer i

Paris. Selv om USA skulle skrive under på en fredsavtale, kommer de helt sikkert til å forsøke på nytt og på nytt å gjenvinne kontrollen over landet. Derfor må vi støtte de vietnameserne som bekjemper denne politikken – nå som aldri før. Det kan gjøres på en konkret og direkte måte ved å støtte innsamlingsaksjonen:

SOLIDARITET NORGE-VIETNAM
POSTGIRO 21 08 26

MERKNAD: Piaster er sør-vietnamesisk myntenhet. 1 dollar tilsvarer i dag ca. 450 piastre.

DE VIKTIGSTE KILDENE:

US News and World Report: 16/4-54 og 4/12-72
Solidaritetskomiteens studiesirkel
Kommentar nr. 3, 4 og 10 1972
New Perspectives nr. 2, 1972
For Vietnam 1/72 og 2/72
US neo-colonialism in South Viet Nam

(Forts. fra side 7...)

for USA-imperialistene i Sørøst-Asia. Regjeringen i landet er et USA-vennlig militærdiktatur under ledelse av feltmarskalk Thanom Kittikachorn. (Les mer om USAs opptrapping i Thailand i forrige nummer av For Vietnam.)

Thailands Patriotiske Front ble dannet i 1969 på grunnlag av det forbudte Thailandske kommunistpartiet. Før -69 hadde ikke motstandskampen vært organisert på landsbasis. I løpet av 1972 er enhetsarbeidet kommet et godt stykke videre. Blant annet er soldater, embetsmenn, intellektuelle, bønder osv. kommet med i fronten.

Motstandskampen mot USA-imperialistene og militærdiktaturet i Thailand er kommet lengst blant meobefolkningen i nordre Thailand. Allerede i 1967 reiste meobefolkningen i provinsen Nan seg mot de byråkratiske undertrykkerne.

I de thai-språklige provinsene Nakhon Si Thammarat og Phattalung i sør, har geriljaen foretatt flere militære aksjoner de siste to åra.

OPPSUMMERING

Det som er karakteristisk for frigjøringsbevegelsene i alle de indo-kinesiske landene er at de har hatt store framganger det siste året. Samtidig som USA-imperialistene øker sin våpenleveranse til militærregimene rundt om i Indo-Kina, tar flere og flere blant befolkningen opp det aktive motstandsarbeidet. Og frigjøringsstyrkene blir bedre organisert. USA, den største krigsmaskin verden har sett, har ikke klart å underkue de indo-kinesiske folkene, enda de har sprøytet ut milliarder på milliarder på milliarder av dollar for å klare dette!
SEIER FOR DE INDO-KINESISKE FOLKENE!

Ingrid Semmingsen med
Amerika-historie:

Pentagons syn på seg sjøl

Ingrid Semmingsens Amerika-historie, «En verdensmakt blir til», har kommet ut i ny ajourført utgave. Vi finner grunn til å advare mot den. I det hele er det blitt en framstilling om hvordan USA har vokst til en verdensmakt – på bakgrunn av nye lover og skiftende prektige presidenter. Da boka går helt fram til presidentvalget i 1972, skulle en vente en brei dekning av Vietnam-krigen og USA som en nykolonialistisk makt. Men Ingrid Semmingsen kjenner ikke ordet imperialismen brukt om USA i nyere tid. «Noen» ble smittet av europeisk ekspansjonsånd rundt århundreskiftet, men gudskjelov har det ikke forekommet seinere, er hennes framstilling, grovt sett. Vi får inntrykk av at USA er et frihetssøkende land med åpent demokrati og omsorg for alle verdens land, påpasselig overfor «kommunistisk infiltrasjon». Hun nevner Pentagon-rapporten, men ikke dens innhold. «Den ble overlatt til avisene» er alt vi får høre. Hun kan ikke ha lest den, for da ville kanskje direkte gale ting vært unngått – f.eks. at «President Johnson gav i august 1964 ordre til bombing av Nordvietnam etter at amerikanske destroyere var blitt angrepet av nordvietnamesiske torpedobåter.» Ifølge Pentagon-rapporten (se For Vietnam nr. 4/1971) var episoden i Tonkin-bukta planlagt og framprovosert av USA og ble benyttet som påskudd til å begynne bombingene av Nord-Vietnam.

Ofta er det som ikke står hos Ingrid Semmingsen viktigere enn det som står. F.eks.: «Da Genevekonferansen samme år hadde skapt de selvstendige stater...», men ikke et ord om at USA saboterte forhandlingene og aldri underskrev avtalen. Om delingen av Vietnam: ikke ett ord om at den er foreløpig, og at frie valg i sør aldri fant sted, takket være USAs marionetter. Saboteringen av avtalen omkrives til: «... kunngjorde Foster Dulles at USA fortsatt ville motsette seg kommunistisk aggresjon i dette område» (Sør). Og ikke ett ord om vietnamesernes lidelser. USAs bakkestyrker «... nådde 530 000 i 1968.» De «førte krig», blir en fortalt. Det er tynn omskrivning av folke-mord. Årsaken til USAs intervensjon tilskrives tydeligvis at «De (USA) hadde også begynt å interessere seg for oppdemningspolitikk i Sørøst-Asia.» «Oppdemming» er ordet – les: forsøk på å knuse de undertrykte folks oppstand mot USA-imperialismen. Og stak-kars Johnson da, som tross enorm innsats av tropper og materiell ikke oppnådde noe som helst – derfor var det «en trett og skuffet president som i mars 1968 ikke ville stille til valg.

Eksempelene er uendelige. Vi bare slår fast at dette er Pentagons offisielle, velpolerte og ukompliserte syn på seg sjøl som verdens velsignelse nummer en. Viktig er det å huske at Ingrid Semmingsen er en autoritet i amerikansk historie ved Universitetet i Oslo. Det er skremmende og underlig at hun kan ignorere et anstendig krav om kritisk forskning – eller er det kanskje ikke så underlig når hennes professorat er et gaveprofessorat, betalt av den amerikanske ambassaden...?

Miss Norway, Ingeborg Sørensen, som nylig ble nummer to i Miss World-konkurransen, skal til Vietnam sammen med Bob Hope for å underholde amerikanske soldater. Ja, en miss kan misbrukes til så mangt. Det er vårt håp at Ingeborg Sørensen kunne gi underholdningen et progressivt innhold, slik, Jane Fonda gjorde på sin turne. Men sammen med Bob Hope er kanskje det for meget å vente?

Anbefalt lesning

«Vi kommer att segra» av Truong Chinh, en vietnamesisk klassiker som tar for seg strategien i forsvarskrigen mot de franske kolonialistene. Skrevet i 1947, men like aktuell i dag for å forstå vietnamesernes kamp. Bestill på Solkom. Svensk tekst. Ca. kr. 4.50. 63 sider.

«U.S. Neo-Colonialism in South Vietnam», anbefalt for. Fylldig dokumentert samling av alle utbyttingsmetoder USA har forsøkt seg med i Vietnam. Dette FVs studieartikkel om dette emnet bygger i stor grad på denne boka. Bestill fra Solkom. Kr. 5,-, engelsk tekst, 263 sider.

«Ethnographical Data», bind 1, tar for seg minoritetene i Nord-Vietnam, særlig Muong (som teller 415 000) og Thai-folket (385 000). Bestill fra Solkom, kr. 5,-, engelsk tekst, ca. 210 sider.

Kjøp Solkom-materiell

Send meg så raskt som mulig pr. post-
GAMLE FOR VIETNAM

- ...FV 1/69 a kr. 1,-
- ...FV 2/69 a kr. 1,-
- ...FV NATO-nr. 2x/69 a kr. 1,-
- ...FV 3/69 a kr. 1,-
- ...FV 2/70 a kr. 1,50
- ...FV 3/70 a kr. 1,50
- ...FV 4/70 a kr. 1,50
- ...FV 1/71 a kr. 1,50
- ...FV 2/71 a kr. 1,50
- ...FV 3/71 a kr. 1,50
- ...FV 4/71 a kr. 1,50
- ...FV 5/71 a kr. 1,50
- ...FV 1/72 a kr. 1,50
- ...FV 2/72 a kr. 1,50
- ...FV 3/72 a kr. 2,-
- ...FV 4/72 a kr. 2,-
- ...FV innsaml.avis nr.1 a kr.0,25
- ...FV juntaekstra a 0,25
- ...FV lanseringsekstra a kr. 0,25
- ...FV offensivekstra a kr. 0,25

PLAKATER

- ...Ho Chi Minh (A2) a kr. 2,00
- ...Aksjonsplakat (A2) to kvinner a kr. 1,-
- ...Aksjonsplakat (A2) to menn a kr. 1,-
- ...Plakattillegg (1/2 A2) a kr. 0,50
- ...Frigjøringsfondsplakat (A3) a kr. 0,50
- ...V-uka høsten 71 (A3) a kr. 0,50
- ...KART over Indo-Kina (A2) a kr. 2.00

HEFTER OG BOKER

- ...Solkom's kulturhefte a kr. 2,00
 - ...FV programhefte a kr. 2,00
 - ...Propagandaloggen Hue a kr. 0,50
 - ... Vietnams Arbeiderpartis Historie i svensk oversettelse a kr. 7,00
 - ...FNLs strategi og taktikk (sn) a kr. 2,00
 - ...FNLs strategi og taktikk (svensk) a kr. 2,00
 - ...Laos (svensk) a kr. 2,00
 - ...Glimpses of US Neo-colonialism II a kr. 5,00
 - ...Grunnsirkel om Vietnam a kr. 4,00
 - ...FNL-merker a kr. 1,00
 - ...Aksjonsoblater a kr. 0,10
 - ...Aksjonsoblater i remse (4stk) a kr. 0,40
 - ...Aksjonsoblater i dobbeltremse (8 stk) a kr. 0,80
 - ...«Til det kjempende Vietnam» a kr. 42, 40 (Ved forskuddsbet. kr. 39,00)
 - ... Ethnographical Data, bind I, kr. 5,00
 - ... Vi kommer att segra, av Truong Chinh, antatt pris kr. 4,50.
- SEND BESTILLINGEN TIL
Solkom, boks 71 Kjelsås, Oslo 4

Navn:.....

Adr:.....

.....

JEG ER SOLDAT

Frakken til eldste broren min rekker meg til anklene.
Og buksene opp til kjakan.
Skoa hans er for store til føttene mine.
Og ryggsekken for tung for skuldra.
Likevel er jeg soldat!
»Fremad, marsj! En, to . . .»
Bestefar setter i å le.
Tenker på opprørsdagene,
Da han storma hovedkvarteret, med bambusstokken i handa.
Far ler også
Husker de dagene han håndterte pallasken.
Han dro sørover for å slåss mot franskmennene.
Også onkel Fire er oppglødd,
Minnes tida ved Dien Bien Phu
Da han halte geværer oppetter bakkene for å knuse fienden.
Men høyest av alle ler eldste bror
Mens han forteller om den flotte dagen sist år
Da jagerflyet hans skjøt ned en amerikansk sjørøver.

pallask — langt ryttersverd til hogg og slag

HOANG HIEU NHAN
8 år

